

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Cob/86/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118205967
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Štrkolcová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7118205967.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a členov senátu JUDr. Igora Ragana a JUDr. Ondreja Hvišča, PhD., v spore žalobkyne: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom C. X/X, XXX XX D., zastúpenej JUDr. Annou Lacovou, advokátkou, so sídlom Pražská 4, 040 11 Košice, IČO: 35 555 874, proti žalovanej: E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpenej JUDr. Ingrid Kovalčukovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 22, 040 01 Košice, IČO: 10 826 271, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Košice, č. k. 26Odi/2/2018-958 zo dňa 23. februára 2024, takto

rozhodol:

- P o t v r d z u j e rozsudok Mestského súdu Košice, č. k. 26Odi/2/2018-958 zo dňa 23. februára 2024.
- Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom zrušil oddĺženie dlžníka E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX D., účinného na základe uznesenia Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31OdK/57/2018 zo dňa 21.2.2018 (výrok I.) a žalobkyni priznal náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe zo dňa 25.4.2018 doplnenej podaním zo dňa 23.10.2018, ktorou žalobkyňa navrhla, aby súd zrušil oddĺženie žalovanej a žalovanej uložil nahradiť žalobkyni trovy konania.

3. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že Okresný súd Košice I uznesením sp. zn. 31OdK/57/2018 zo dňa 21.2.2018 vyhlásil konkurz na majetok dlžníčky E. D. a zbavil ju všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Žalobkyňa sa dňa 24.4.2018 zúčastnila na rokovaní u správkyne konkurznej podstaty JUDr. Jarmily Zvarovej, kde obdržala potvrdenie o prihlásení a zapísaní svojej pohľadávky do zoznamu pohľadávok. Správkyňou bola oboznámená, že konkurz na majetok dlžníčky bude zastavený pre jej nemajetnosť, s čím nesúhlasila. Zdôraznila, že súd pri vyhlásení konkurzu na majetok dlžníčky (žalovanej) a ani správkyňa sa nevysporiadali s nepoctivým zámerom žalovanej podľa § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“). Poukázala, že žalovaná vo svojom životopise dlžníka uviedla, že je zamestnaná od 15.6.2000 doposiaľ prevažne v rodinných obchodných spoločnostiach, v ktorých v minulosti bola aj spoločníčkou spolu s matkou F. G., s otcom H. G. a s manželom I. D.. Konkrétne do roku 2010 bola spoločníčkou v obchodných spoločnostiach LUTIX s.r.o., IČO: 44 278 306 a HELU, s.r.o., IČO: 36 578 347, kedy previedla svoj obchodný podiel v prvej z nich na manžela a v druhej na matku. V oboch týchto spoločnostiach ale ostala konateľkou. Podľa účtovných závierok k 31.12.2017 mala spoločnosť LUTIX s.r.o. čistý obrat 803.635,-

eur a nerozdelený zisk 79.731,- eur a spoločnosť HELU, s.r.o. čistý obrat 84.661,- eur a nerozdelený zisk 2.183,- eur. Navyše je žalovaná v spoločnosti LUTIX s.r.o. aj zamestnaná a ako jej konateľka má priamy dosah na stanovenie výšky svojej mzdy a odmien. Ďalej na návrh žalovanej bolo v roku 2010 zrušené za trvania manželstva jej bezpodielové spoluvlastníctvo s manželom z dôvodu, že manžel žalovanej mal oprávnenie na podnikateľskú činnosť a žalovaná takéto oprávnenie nemala. Podľa výpisu zo živnostenského registra získal manžel žalovanej oprávnenie na podnikateľskú činnosť dňa 9.8.2010 a už dňa 31.12.2010 mu oprávnenie zaniklo. Žalobkyňa poukázala, že manžel žalovanej je zamestnaný v spoločnosti SLOV-MATIC s.r.o., takže je predpoklad, že žalovaná sa ako konateľka stará o chod rodinných obchodných spoločností. Mala za to, že žalovaná navrhla účelovo zrušiť BSM, je zamestnaná v rodinnej obchodnej spoločnosti, vie ovplyvniť výšku svojej mzdy, nikdy nebola nezamestnaná a nepoberala dávky v hmotnej núdzi. Žalovaná obdržala aj peňažnú hotovosť za predaj bytu na J. K. L. XX M. D. a kúpnu cenu 220.000,- eur za predaj rodinného domu s pozemkom v F., ktorý bol v podielovom vlastníctve žalovanej a jej manžela. Celá kúpna cena za predaj nehnuteľností v Hodkovciach bola ale vyplatená na účet manžela žalovanej napriek tomu, že časť kúpnej ceny zodpovedajúca veľkosti spoluvlastníckeho podielu žalovanej (1) vo výške 110.000,- eur patrila žalovanej. V zozname veriteľov v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktorý žalovaná ako dlžníčka súdu predložila, označila ako svojich veriteľov okrem žalobkyne aj K. H. (bývalý priateľ žalovanej), I. D. (manžel žalovanej), E. D. (veriteľ otca žalovanej), K. A. (švagor žalovanej), D. A. (sestra žalovanej), súdneho exekútora JUDr. Andreja Dembického a súdnu exekútoriku JUDr. Lýdiu Bujňákovú. Žiaden z veriteľov okrem žalobkyne v lehote 45 dní odo dňa zverejnenia vyhlásenia konkurzu v Obchodnom vestníku si neprihlásil pohľadávku do konkurzného konania. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobkyňa žiadala, aby súd prehodnotil záver o nemajetnosti žalovanej a navrhla zrušiť oddĺženie žalovanej.

4. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Potvrdila, že na jej majetok bol vyhlásený konkurz, že za správkyniu podstaty bola ustanovená JUDr. Jarmila Zvarová i to, že žalobkyňa ako veriteľka si v konkurznom konaní prihlásila svoju nezabezpečenú pohľadávku. Uviedla, že jej otec, ktorý zomrel XX.X.XXXX, uzavrel ako dlžník ešte v roku 2002 so žalobkyňou ako veriteľkou zmluvy o pôžičke, na základe ktorých mu žalobkyňa poskytla pôžičky vo výške 32.596,43 eur (982.000,- Sk) a 197.171,88 eur (5.940.000,-Sk). Pôžičky spolu s príslušenstvom sa zaviazal žalobkyňu vrátiť a tento dlh uznal aj v notárskej zápisnici N 148/02, Nz 147/02 zo dňa 29.5.2002, v ktorej zároveň súhlasil s jej exekučnou vykonateľnosťou. Pred uznaním dlhu titulom vyššie uvedených pôžičiek v notárskej zápisnici previedli Kúpnu zmluvou zo dňa 23.5.2002 otec žalovanej spolu s matkou žalovanej ako predávajúci na žalovanú ako kupujúcu byt na J. E. L. XX M. D. za kúpnu cenu 231.340,-Sk (7.679,- eur) určenú znaleckým posudkom zo dňa 22.5.2002. Vklad vlastníckeho práva v prospech žalovanej bol povolený dňa 28.5.2002. Následne žalovaná predmetný byt previedla Kúpnu zmluvou zo dňa 13.6.2002 na K. H. (bývalý priateľ žalovanej) rovnako za kúpnu cenu 231.340,-Sk. Žalobkyňa, ktorej dlh zo zmlúv o pôžičke nebol uspokojený, sa odporovacou žalobou podanou na Okresnom súde Košice II dňa 22.8.2003 domáhala proti žalovanej vyslovenia neúčinnosti prevodu bytu rodičmi žalovanej na žalovanú. Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 4.12.2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/38/2008 tejto odporovacej žalobe vyhovel a Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 5.10.2011 v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/141/2011 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Súd prvej inštancie i odvolací súd dospeli k záveru, že otec žalovanej mal pôžičku od žalobkyne ešte pred prevodom bytu na žalovanú a exekučne vykonateľnú notársku zápisnicu spísal až potom, čo bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovanej do katastra. Týmto postupom zmaril uspokojenie pohľadávky odporujúcej žalobkyne (veriteľky). Následne na podklade právoplatného odporovacieho rozsudku bola od 3.5.2012 vedená v prospech žalobkyne ako oprávnenej exekúcia proti žalovanej ako povinnej o vymoženie 73.000,- eur s prísl. pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 49Er/1388/2012, upovedomenie o začatí exekúcie Ex 952/2012 vydal súdny exekútor JUDr. Andrej Dembický. I keď sa žalovaná proti prebiehajúcej exekúcii bránila aj sťažnosťou na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) odôvodnenou tým, že jej otec zomrel nemajetný, preto nemôže zodpovedať za jeho dlhy, ústavný súd konštatoval, že žalovaná je v exekučnom konaní pasívne legitimovaná ako povinná nie z dôvodu prechodu práv a povinností (dlhov) na ňu z titulu dedenia po poručiteľovi, ale z titulu žalobkyňou úspešne odporovaného právneho úkonu uzatvoreného medzi ňou a otcom ako pôvodným dlžníkom. Pasívna legitimácia žalovanej teda nemá korene v dedičskom práve, ale v práve záväzkovom. Avšak po tom, ako Okresný súd Košice I vyhlásil na majetok žalovanej konkurz, Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 13.6.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 49Er/1388/2012 exekúciu o vymoženie 73.000,- eur s prísl. v prospech žalobkyne zastavil a predmetné rozhodnutie potvrdil aj Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 17CoE/140/2018 zo dňa 28.2.2019.

5. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zdôraznila, že rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 20C/38/2008 zo dňa 4.12.2008, ktorým bola určená odporovateľnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy, nadobudol právoplatnosť dňa 22.12.2011. To znamená, že až týmto dňom mohla žalobkyňa ako veriteľka uspokojiť svoj nárok z majetku, ktorý týmto odporovateľným právnym úkonom ušiel z majetku jej otca do jej majetku. Poukázala, že v návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedla, že je zamestnaná v spoločnosti LUTIX s.r.o. od 4.8.2008 ako vedúca prevádzky. Od 15.1.2011 do 11.11.2011 bola ale na materskej dovolenke a od 12.11.2011 do 14.2.2017 na rodičovskej dovolenke. Napriek tomu, že v spoločnosti LUTIX s.r.o., ktorej jediným spoločníkom je jej manžel, pôsobí popri manželovi ako druhý konateľ, za výkon oprávnení konateľa nikdy nepoberala odmenu. Okrem toho je od 23.2.2010 spoločne s matkou konateľkou HELU, s.r.o., kde rovnako za výkon oprávnení konateľa nepoberá odmenu. Bránila sa, že pokiaľ žalobkyňa spája jej nepoctivý zámer s výkonom jej oprávnení konateľky v uvedených spoločnostiach, ZKR nezakazuje konateľovi spoločnosti podať návrh na osobný bankrot. V súvislosti s tvrdeniami žalobkyne o čistom obrate LUTIX s.r.o. navyše uviedla, že žalobkyňa opomenula, že čistý obrat zahŕňa výnosy dosahované z predaja výrobkov, tovarov a služieb po odpočítaní zliav. Výsledok hospodárenia LUTIX s.r.o. za rok 2017 tak činil po zdanení len 41.909,- eur, pričom z účtovnej závierky vyplýva jej neuhradená strata minulých rokov - 227.168,- eur. Výsledkom hospodárenia HELU, s.r.o. za rok 2017 bola strata 21.789,- eur a z účtovnej závierky vyplýva jej neuhradená strata minulých rokov - 31.624,- eur. Ďalej žalovaná uviedla, že jej bezpodielové spoluvlastníctvo s manželom bolo zrušené rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 10.9.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 12.10.2010. K prevodu jej obchodného podielu v spoločnosti HELU, s.r.o. došlo dňa 10.2.2010 a v LUTIX s.r.o. dňa 15.2.2010 (registrový súd vykonal obe zápisy 19.2.2010). K prevodu spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1 na nehnuteľnostiach v Hodkovciach došlo na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 13.2.2012 (vklad povolený 16.3.2012). Všetky vyššie označené dispozičné úkony s majetkom žalovanej teda nastali ešte pred začatím exekúcie vedenej proti nej v prospech žalobkyne. Žalovaná poukázala, že okrem dlhu voči žalobkyňi nemá iné dlhy. Navyše jeho „prapočiatkom“ je pôžička jej otca, z ktorej pochádzajúce peňažné prostriedky ona sama nespotrebovala. K časovým súvislostiam týkajúcim sa skutočností rozhodujúcich pre posúdenie poctivého zámeru žalovaná uviedla, že posúdenie, či dlžník (ne)sleduje podaním návrhu na oddĺženie nepoctivý zámer je logicky naviazané na hodnotenie skutočností, ktoré sa udiali v určitom časovom rámci, spravidla pred podaním návrhu na oddĺženie. Z ust. § 166h ods. 1 ZKR podľa žalovanej vyplýva, že ide o časový rámec troch rokov pred podaním návrhu. Tomu zodpovedá aj podmienka preukazovať a predložiť zoznam majetku, ktorý dlžník vlastnil v posledných troch rokoch pred podaním návrhu na oddĺženie ako súčasť tlačív tvoriacich prílohu č. 5 k vyhláske Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 544/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. a advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z.

6. Žalobkyňa v ďalšom argumentovala, že žalovaná nepoprela žiadne jej skutkové tvrdenie a nepreukázala, že ako dlžníčka mala poctivý zámer, a že z jej správania možno usudzovať, že vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich schopností a možností tak, ako to predpokladá ZKR. Zdôraznila, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 20C/38/2008 sa úspešne domohla určenia, že právny úkon dlžníka neb. H. G., ktorým previedol vlastníctvo k bytu č. XX N. E. J. L. XX a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002 na svoju dcéru E. D., je voči žalobkyňi právne neúčinný. Predmetný rozsudok v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/141/2011 zo dňa 5.11.2011 nadobudol právoplatnosť dňa 22.12.2011, a od tej doby žalovaná ako dlžníčka zo svojho dlhu neuhradila ani časť, aj keď odporovateľným právnym úkonom získala majetok - byt. Tento byt sa mal stať majetkom žalobkyne, no žalovaná ho odpredala a napriek tomu, že za jeho predaj získala adekvátnu peňažnú hodnotu, vo svojom vyjadrení ani okrajovo neuviedla, ako kúpnu cenu bytu naložila a prečo nespĺnila dlh. Žalobkyňa uviedla, že odporováciu žalobu podala v roku 2003, pričom Okresný súd Košice II tejto žalobe vyhovel rozsudkom zo dňa 4.12.2008. Od tohto rozhodnutia súdu teda žalovaná mala vedomosť o svojom dlhu a od tej doby je nevyhnutné posudzovať správanie žalovanej a jej úkony hodnotiť v kontexte poctivosti jej zámeru. Žalovaná podľa žalobkyne nepreukázala, že by od roku 2008 doposiaľ nemala príjem a nevlastnila majetok spôsobilý k úhrade dlhu. Práve naopak, bola solventná, počas celej doby pracovala a dobrovoľne sa vzdala príjmu a majetku len za účelom nesplnenia dlhu.

7. Žalobkyňa poukázala najmä na nasledovné úkony, ktoré žalovaná vykonala po vyhlásení rozsudku dňa 4.12.2008 v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 20C/38/2008, ktoré podľa žalobkyne mali za cieľ dosiahnuť, aby žalovaná nevlastnila majetok:

- Zmluvou o prevode obchodného podielu na iného spoločníka zo dňa 10.2.2010 previedla žalovaná svoj obchodný podiel vo výške 3.320,- eur v HELU, s.r.o., IČO: 36 578 347 bezodplatne na svoju matku F. G.. Žalovaná ostala v uvedenej spoločnosti spolu s matkou konateľkou, no bez nároku na odmenu za výkon oprávnení konateľa.

- Darovacou zmluvou zo dňa 14.2.2010 previedla žalovaná na manžela I. D. svoj spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1 na nehnuteľnostiach – rodinnom dome súp. č. 55 a pozemkoch v Hodkovciach zapísaných na LV č. XXX. Dňa 20.1.2012 žalovaná od predmetnej darovacej zmluvy odstúpila.

- Zmluvou o prevode obchodného podielu na iného spoločníka zo dňa 15.2.2010 previedla žalovaná svoj obchodný podiel vo výške 3.320,- eur v LUTIX s.r.o., IČO: 44 278 306 na svojho manžela. Žalovaná ostala v uvedenej spoločnosti spolu s manželom konateľkou, no bez nároku na odmenu za výkon oprávnení konateľa.

- Dňa 8.3.2010 uzavrela žalovaná s manželom dohodu o zúžení rozsahu BSM, podľa ktorej byt č. 5 nachádzajúci sa na 2. poschodí obytného domu na J. J. L. XX M. D., zapísaný na LV č. XXXX a nebytový priestor č. 12 - 5 nachádzajúci sa v suteréne tohto bytového domu, ktoré manžel žalovanej odkupuje za 178.000,- eur, bude výlučným vlastníctvom manžela žalovanej. Dňa 6.8.2010 uzavrel manžel žalovanej ako kupujúci kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola kúpa označeného bytu a nebytových priestorov do jeho výlučného vlastníctva, avšak kúpna cena tejto nehnuteľnosti bola zaplatená z peňažných prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva žalovanej a jej manžela.

- Rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 10.9.2010, č. k. 18C/20/2010-51 bolo zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo žalovanej a jej manžela. Návrh podala žalovaná z dôvodu, že jej manžel dňa 9.8.2010 získal oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Dňa 12.10.2010 nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bolo zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo žalovanej a jej manžela, oprávnenie na podnikateľskú činnosť zaniklo manželovi žalovanej dňa 31.12.2010.

- Dňa 8.11.2010 uzavrela žalovaná s manželom dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, podľa ktorej motorové vozidlo zn. Mercedes ML 280 pripadlo v celosti manželovi žalovanej bez nároku žalovanej na náhradu.

- Dňa 24.10.2011 nadobudol manžel žalovanej do svojho výlučného vlastníctva nehnuteľnosti - rodinný dom súp. č. 1425 s pozemkom na ul. D. XXXX/XX M. D..

- Kúpnu zmluvou zo dňa 13.2.2012 žalovaná a jej manžel ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností – rodinného domu súp. č. 55 a pozemkov v Hodkovciach zapísaných na LV č. XXX, predali tieto nehnuteľnosti za kúpnu cenu 220.000,- eur tretím osobám s tým, že celá kúpna cena bola zaplatená na účet manžela žalovanej. Žalovaná ako podielová spoluvlastníčka predmetnej nehnuteľnosti s veľkosťou podielu 1 si vyplatenie časti kúpnej ceny zodpovedajúcej jej podielu vo výške 110.000,- eur nenárokovala.

- Dňa 15.2.2017 žalovaná po predĺženej rodičovskej dovolenke nastúpila do zamestnania, dohodou zo dňa 14.2.2017 došlo k zmene jej pracovnej zmluvy nasledovne: dohodnutý druh práce – vedúca prevádzky, platové podmienky – 200 eur/mesiac, pracovný čas – 10 hodín týždenne.

8. S poukazom na úkony označené v odseku 7. tohto rozsudku žalobkyňa dôvodila, že od rozhodnutia Okresného súdu Košice II zo dňa 4.12.2008 mala žalovaná vedomosť o svojom dlhu voči žalobkyňi. Preto je odvtedy nevyhnutné posudzovať správanie žalovanej a jej úkony hodnotiť v kontexte poctivosti jej zámeru. Argumentovala, že § 166g ods. 2 ZKR, ktorý upravuje rozsah dokazovania a preukazovania nepoctivého zámeru nemá časové limity pre posudzovanie úkonov žalovaného - dlžníka. Snaha žalovanej o taký výklad § 166g ods. 2 ZKR, že pri hodnotení nepoctivého zámeru dlžníka je potrebné sa obmedziť len na obdobie posledných troch rokov pred podaním návrhu na oddĺženie podľa žalobkyne svedčí o tom, že žalovaná si je plne vedomá svojho nepoctivého konania a vedie súd k obmedzeniu dokazovania. Časový rámec skúmania skutočností rozhodných pre posúdenie úkonov žalovanej spadá do doby, keď sa ako dlžníčka dozvedela o svojom záväzku. Dodala, že aj ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach zdôraznil potrebu aplikácie jednej zo základných zásad občianskeho práva, že nikto nesmie ťažiť zo svojho nepoctivého konania. Zásadu poctivosti je preto nutné chápať ako základnú zásadu súkromného práva, ktorá presahuje celým právnym poriadkom ako takým. Argumentovala i tým, že aj Ústavný súd Českej republiky v náleze III. ÚS 1589/15 uviedol, že „insolvenčné právo v rámci insolvenčného zákona uchopilo všeobecnú súkromnú zásadu poctivosti tak, že zakotvuje inštitút tzv. nepoctivého zámeru. V tomto prípade tak všeobecná zásada poctivosti plní úlohu určitej generálnej skutkovej podstaty a inštitút nepoctivého zámeru skutkovú podstatu špeciálnu... priamo

aplikovateľnú normu, ktorá nie je proklamáciou bez praktického aplikačného významu a použije sa vždy ako východisko pre výklad niektorých špeciálnych skutkových podstat. Z hľadiska princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva musí preto byť požiadavka poctivosti maximálne objektivizovaná.

9. O nepoctivom zámere žalovanej pri podaní návrhu na oddĺženie podľa žalobkyne svedčí predovšetkým to, že:

- Žalovaná prevodom svojich obchodných podielov na matku a manžela v obchodných spoločnostiach, v ktorých bola spoločníčkou, sa dobrovoľne zbavila možnosti mať z podnikania týchto spoločností peňažný prospech. Ostala v nich síce konateľkou, no bez nároku na odmenu za výkon konateľských oprávnení, čo znamená, že nechce mať príjem, ktorý by mohol byť súdnym exekútorom postihnutý čo i len k čiastočnému uspokojeniu jej pohľadávky.

- Dohoda o zmene pracovnej zmluvy žalovanej zo dňa 14.2.2017, v zmysle ktorej je jej pracovný čas 2 hodiny denne a mesačná mzda 200,- eur v rodinnej firme jej manžela, v ktorej je sama konateľkou, nepreukazuje snahu žalovanej pracovať a splniť dlh, ale potvrdzuje, že pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok nemala poctivý zámer.

- Žalovaná potvrdila, že jej bezpodielové spoluvlastníctvo s manželom bolo súdom zrušené na jej návrh, no nevyvrátila, že k jeho zrušeniu došlo cielene z dôvodu, aby bola nemajetná. V čase podania návrhu na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov bolo podnikanie manžela žalovanej už v útlme, všetky jeho prevádzky boli zrušené a samotná jeho podnikateľská činnosť bola v celom rozsahu ukončená k 31.12.2010. Preto žalovaná nezdôvodnením logickosti tohto návrhu len potvrdila svoj zámer, aby v budúcnosti nevlastnila majetok, aby všetok spoločne nadobudnutý majetok bol iba vo vlastníctve jej manžela v záujme toho, aby nemohla byť v exekučnom konaní uspokojená pohľadávka žalobkyne.

- Po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov vysporiadala žalovaná s manželom spoločne nadobudnutý majetok tak, že motorové vozidlo zn. Mercedes ML 280 pripadlo v celosti manželovi bez nároku žalovanej na náhradu.

- Počas trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov nadobudol manžel žalovanej do svojho výlučného vlastníctva nehnuteľnosti - byt č. 5 a nebytový priestor č. 12 – 5 na ul. J. XX M. D., ktoré sú zapísané na LV č. XXXX, a ktorých kúpna cena bola zaplatená z peňažných prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva žalovanej a jej manžela.

- Z LV č. XXX k. ú. F. vyplýva, že žalovaná bola podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností (rodinného domu a pozemkov) na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 10.2.2006, a že vlastnými úkonmi, ktoré vo svojom vyjadrení nekonkretizovala a ani ich logickosť a nevyhnutnosť nezdôvodnila, sa svojho majetku zbavila v prospech manžela len preto, aby bola nemajetná. Z predaja rodinného domu s pozemkom v F. mala žalovaná získať 110.000,- eur, avšak túto časť kúpnej ceny, na ktorú mala nárok, nechala kupujúcich zaplatiť na účet manžela, čím sama vedome konala tak, aby z jej majetku nemohla byť uhradená pohľadávka žalobkyne. Z uvedeného dôvodu mala žalobkyňa za to, že žalovaná má majetok minimálne vo výške 110.000,- eur, nie je nemajetná a jej majetok postačuje na úhradu pohľadávky aj pokrytie nákladov konkurzu.

- Spôsob, akým žalovaná naložila s rodinným domom a pozemkami v Hodkoviach svedčí podľa žalobkyne o tom, že vedome do prehľadu svojich aktív a pasív neuviedla svoju pohľadávku a zamlčala ju, čím klamala správkyniu konkurznej podstaty aj konkurzný súd o stave svojho majetku.

- Od zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov nadobudol nehnuteľnosť, ktorú užíva aj žalovaná, do svojho výlučného vlastníctva len jej manžel (viď. LV č. XXXX O. XXXXX, k. ú. I., podľa ktorých nehnuteľnosti na D. XXXX/XX, D. manžel žalovanej nadobudol na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený dňa 2.9.2011). Pritom lokalita Kremnickej ulice v Košiciach nepatrí k lokalite, ktorej majitelia sú v takej životnej pozícii, na základe ktorej by mohli preukázať finančnú odkázanosť k podaniu návrhu na konkurz prostredníctvom Centra právnej pomoci.

10. Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení ďalej uviedla, že žalovaná mala v úmysle dosiahnuť stav, keď jej nebude musieť splniť dlh. Poukázala pritom na zápisnicu z pojednávania zo dňa 25.9.2014 v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice – okolie pod sp. zn. 14C/52/2013, kde ako svedok vypovedal súdny exekútor JUDr. Andrej Dembický, ktorý okrem iného uviedol: „Mne je ťažko vysvetľovať navrhovateľke, že D. nemá nič, keď D. príde na Mercedese za 5 miliónov a ja neviem vysvetľovať, že to nie je ich auto. Takže v tejto exekúcii čestne prehlasujem, D. a D. prehlásili, že v živote nedostane navrhovateľka ani korunu.“ S poukazom na uvedené žalobkyňa dodala, že pri skúmaní nepoctivého zámeru a celkovej solventnosti žalovanej je nevyhnutné zohľadniť aj majetok jej blízkej osoby, s ktorou žije v spoločnej domácnosti, keďže spoločne uhrádzajú svoje životné potreby. Okrem toho posudzovať úkony žalovanej je potrebné prísnejšie, pretože v minulosti mala väčší majetok, má skúsenosti s

podnikaní, pôsobí ako konateľka v dvoch obchodných spoločnostiach a aj ako zamestnankyňa - vedúca prevádzky (§166g ods. 3 ZKR). S poukazom na vyššie uvedené tvrdenia žalobkyňa uzavrela, že žalovaná svojím konaním naplnila nepoctivosť zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. a), c), e), f), h) ZKR.

11. K splneniu podmienky pre určenie nepoctivého zámeru zo strany žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. a) ZKR (v zozname majetku ani na dopyt správcu dlžník neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na majetok nepatrnej hodnoty sa neprihliada) žalobkyňa argumentovala, že žalovaná neuviedla v zozname majetku svoj majetok, ktorý nadobudla predajom nehnuteľností v Hodkovciach - sumu vo výške 110.000,- eur. K podmienke podľa § 166g ods. 2 písm. c) ZKR (v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu dlžník uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu) žalobkyňa tvrdila, že žalovaná uviedla nepravdivú informáciu v návrhu na vyhlásenie konkurzu, že má niekoľkých veriteľov a nešpecifikovala, aké pohľadávky majú mať títo veritelia. Vo vyjadrení k žalobe už pritom tvrdila, že okrem záväzku voči žalobkyni nemá žiadne iné záväzky. Z toho vyplýva, že buď v návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedla nepravdivú informáciu, alebo splnila tieto záväzky, no potom je otázne, z akých prostriedkov boli splnené, keď podľa jej vyjadrení je nemajetná a nemá dostatočný príjem. Vo vzťahu k podmienke podľa § 166g ods. 2 písm. e) ZKR (zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh), žalobkyňa poukázala na svoje doterajšie vyjadrenia najmä vo vzťahu k zamestnaniu žalovanej a k tomu, že nepoberá za výkon oprávnení konateľa odmenu v dvoch obchodných spoločnostiach, v ktorých sú spoločníkmi jej rodinní príslušníci a manžel. Dodala, že žalovaná pracuje v spoločnosti LUTIX s.r.o. ako vedúci pracovník bez toho, aby poberala aspoň minimálnu mzdu. Ohľadne podmienky podľa ust. § 166g ods. 2 písm. f) ZKR (v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť) uviedla, že v čase podania návrhu žalovaná nepreukázala, že bola platobne neschopná vzhľadom na pochybnosť existencie jej ďalších veriteľov. K podmienke podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR (zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa), žalobkyňa odkázala na svoje vyjadrenia týkajúce sa nakladania žalovanej s jej majetkom od roku 2008.

12. Žalovaná ohľadne svojich príjmov od času, kedy súd prvej inštancie vyhovel odporovacej žalobe žalobkyne (4.12.2008) uviedla, že od 4.8.2008 až doposiaľ je zamestnaná v spoločnosti LUTIX s.r.o. ako vedúca prevádzky na základe pracovnej zmluvy zo dňa 4.8.2008. Dňa 15.1.2011 nastúpila na materskú dovolenku, dňa 14.2.2011 sa jej narodili dvojčičky - syn a dcéra, pričom rozhodnutím Sociálnej poisťovne jej bolo priznané materské na obdobie od 15.1.2011 do 11.11.2011 vo výške 461,59 eur/mesiac. Od 12.11.2011 do 14.2.2014 poberala rodičovský príspevok počas riadnej starostlivosti o deti v sume 249,50 eur. Od 15.2.2014 do 14.2.2017, t. j. do 6. roku veku detí, bola na neplatenej rodičovskej dovolenke, pretože zdravotné problémy jej detí neumožňovali ich umiestnenie v predškolskom zariadení. Listom zo dňa 10.2.2017 oznámila zamestnávateľovi LUTIX s.r.o., že po predĺženej rodičovskej dovolenke nastupuje do zamestnania dňa 15.2.2017, pričom z dôvodu starostlivosti o deti požiadala o úpravu pracovného času na 10 hodín týždenne. Zamestnávateľ jej žiadosti vyhovel a na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 14.2.2017 má upravený pracovný čas na 10 hodín týždenne a tomu zodpovedajúcu mzdu vo výške 200,- eur mesačne. Konateľské oprávnenia vykonáva bez nároku na odmenu. Uviedla, že plnenie si rodičovských povinností v rokoch 2011 až 2017 nemožno považovať za vyhýbanie sa práci a dobrovoľné vzdanie sa príjmu, čím zároveň odmietla tvrdenie žalobkyne, že spĺňa podmienku pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. e) ZKR.

13. K prevodu rodinného domu a pozemkov v k. ú. F. Kúpnu zmluvou zo dňa 13.2.2012 na tretie osoby žalovaná uviedla, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla do podielového spoluvlastníctva spolu s manželom roku 2006, v čase, keď ešte neboli manželia. Pretože manžel financoval rekonštrukciu a uhrádzal splátky hypotekárneho úveru požiadala ju, aby mu svoj spoluvlastnícky podiel darovala, čo aj spravila Darovacou zmluvou zo dňa 12.2.2010. Neskôr ale podľa odporúčania realitnej kancelárie, aby svoj spoluvlastnícky podiel získala späť, odstúpila dňa 20.1.2012 od darovacej zmluvy a následne spoločne s manželom ako podieloví spoluvlastníci predali tieto nehnuteľnosti Kúpnu zmluvou zo dňa 13.2.2012 za kúpnu cenu 220.000,- eur. Žalovaná uviedla, že z kúpnej ceny 220.000,- eur vrátil jej manžel dňa 26.3.2012 sumu 215.000,- eur svojmu kolegovi, ktorý mu požičal peňažné prostriedky na kúpu rodinného domu na J. D. M. D., v ktorom žalovaná žije spolu s manželom a s deťmi. Argumentovala, že k prevodu jej spoluvlastníckeho podielu na základe kúpnej zmluvy došlo dňa 13.2.2012, pričom

v zozname majetku bola povinná uviesť len majetok, ktorý vlastnila v posledných troch rokoch. Preto fakt, že v zozname majetku v návrhu na oddĺženie neuviedla svoj výnos z predaja nehnuteľností v Hodkovciach vo výške 110.000,- eur, nemožno podľa žalovanej hodnotiť ako nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. a) ZKR.

14. Čo sa týka zoznamu veriteľov zo dňa 24.10.2017, ktorý tvoril prílohu k návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaná uviedla, že ako veriteľov v tomto návrhu:

- Označila K. H. (bývalý priateľ žalovanej) a manžela I. D. z dôvodu, že v čase podania tohto návrhu prebiehali dve súdne konania o určenie neúčinnosti právnych úkonov, pričom v prvom z nich bola na žalovanej strane spolu s K. H. a v druhom (v čase podania návrhu prebiehalo dovolacie konanie) bola žalovaná spolu s manželom I. D.. Uviedla, že ak by súdy v týchto konaniach vyhovel žalobám a rozhodli by o neúčinnosti právnych úkonov a na základe takéhoto súdneho rozhodnutia by K. H. alebo jej manžel I. D. žalobcom poskytli plnenie z odporovateľného právneho úkonu, mohli by od nej v súlade s § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka požadovať náhradu.

- Vo vzťahu k sestre D. A., švagrovi K. A. a E. D. žalovaná uviedla, že rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 24.10.2011, sp. zn. 14C/800/2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.2.2013, sp. zn. 11Co/52/2012 bolo rozhodnuté o právnej neúčinnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002 voči žalobcovi E. D., ktorou zmluvou otec a matka žalovanej ako predávajúci previedli na žalovanú, na sestru žalovanej D. A. a švagra žalovanej K. A. ako kupujúcich rodinný dom v F.. Žalovaná argumentovala, že E. D. má na základe vyššie uvedeného rozhodnutia právo na uspokojenie svojej pohľadávky z jej majetku, ako aj z majetku jej sestry a švagra, keďže bol v konaní o odporovacej žalobe podanej proti nim plne úspešný. A ak by jej sestra a švagor poskytli plnenie E. D., mohli by sa voči nej v súlade s § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka domáhať náhrady.

- Súdnu exekútoriku JUDr. Lýdiu Bujňákovú označila žalovaná ako veriteľku tvrdiac, že uznesením Okresného súdu Košice II, sp. zn. 49Er/843/2010 zo dňa 5.5.2011, v právnej veci vykonania exekúcie žalobkyne ako oprávnenej proti nej ako povinnej, o vymoženie 73.000,- eur s prísl. bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. I keď týmto rozhodnutím nebolo zároveň rozhodnuté aj o trovách exekúcie, žalovaná uvažovala, že ako účastníčka exekučného konania by mohla byť dlžníčkou trov exekúcie prípadne aj ona.

- Súdneho exekútora JUDr. Andreja Dembického žalovaná označila ako svojho veriteľa z dôvodu, že Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 24.6.2015, č. k. 49Er/1388/2012-162 vyhovel návrhu žalovanej ako oprávnenej na zmenu súdneho exekútora JUDr. Andreja Dembického a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Juraja Sabola s tým, že o nároku exekútora JUDr. A. Dembického na náhradu trov exekúcie bude rozhodnuté až po prípadnom právoplatnom rozhodnutí súdu o zastavení exekúcie. I keď teda týmto rozhodnutím nebolo rozhodnuté o nároku JUDr. A. Dembického na náhradu trov exekúcie, žalovaná uvažovala, že ako účastníčka exekučného konania by mohla byť v budúcnosti dlžníčkou titulom trov exekúcie prípadne aj ona. Žalovaná dodala, že žiaden z vyššie uvedených veriteľov si voči nej pohľadávku neuplatnil, žiadnemu z nich pohľadávku neuhradila a preto odmietla, že by uprednostnila iného veriteľa pred žalobkyňou. Sumarizujúc uvedené namietala, že spĺňa podmienku pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. c) ZKR.

15. Ďalej žalovaná uviedla, že podľa § 3 ods. 2 vety tretej ZKR, fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Argumentovala, že preukázala splnenie materiálnej podmienky na vyhlásenie konkurzu, že bola platobne neschopná, nakoľko nebola schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti peňažný záväzok voči žalobkyňi vo výške 73.000,- eur s prísl., preto nespĺňa podmienku pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR.

16. Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 26Odi/2/2018-405 zo dňa 18.2.2020 žalobu o zrušenie oddĺženia žalovanej pre nepoctivý zámer zamietol a žalovanej priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania. Proti predmetnému rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, o ktorom odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením č. k. 4CoKR/30/2020-470 zo dňa 24.11.2020 tak, že zrušil rozsudok Okresného súdu Košice I, č. k. 26Odi/2/2018-405 zo dňa 18.2.2020 a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že bude úlohou súdu prvej inštancie posúdiť nepoctivý zámer žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. a) ZKR vo vzťahu k neuvedeniu časti svojho majetku získaného predajom spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach v Hodkovciach v zozname majetku pripojenom k návrhu na vyhlásenie konkurzu. Poukázal, že pre posúdenie podmienok podľa ust. § 166g ods. 2 písm. c) ZKR je potrebné prihliadnuť aj na skutočnosti zistené a preukázané v súvislosti s predajom spoluvlastníckeho podielu

na nehnuteľnostiach v Hodkovciach. Konštatoval, že z ust. § 166g ods. 1 ZKR vyplýva, že súd má pri jeho posudzovaní vychádzať z celkového správania dlžníka po oddĺžení, keďže je právne relevantné, či po oddĺžení dlžník využil tzv. druhú šancu, ktorá mu bola poskytnutá na úkor veriteľov. Preto má dlžník dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktorými chce preukázať svoj poctivý zámer pri oddĺžení. V tejto súvislosti dodal, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, akú konkrétnu podobu mala úprimná snaha žalovanej riešiť dlh voči žalobkyni v medziach jej schopností a možností. Vo vzťahu k posudzovaniu nepoctivého zámeru žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. e), h) ZKR odvolací súd uviedol, že nie je relevantné skúmať len majetok žalovanej, ktorý vlastnila v posledných troch rokoch pred tým, ako podpísala prílohy k návrhu na vyhlásenie konkurzu. Zároveň odvolací súd zdôraznil, že podľa záverov nálezu ústavného súdu III. ÚS 570/2016 zo dňa 10.1.2017, je v rozhodovaní o oddĺžení hlavnou úlohou konajúceho súdu spravodlivo vyvažovať primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka - fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov. Tejto požiadavky sa má súd zhostiť takým spôsobom, že bude rešpektovať požiadavku spravodlivosti vo vzťahoch dlžníka a veriteľov a zároveň musí zohľadňovať všetky aspekty konkrétneho prípadu. Odvolací súd poukázal tiež na to, že podstatou oddĺženia je, aby sa dlžník mohol dostať z tzv. dlhovej pasce, pričom zároveň platí, že tento inštitút nesmie byť zneužívaný na špekulatívne zbavenie sa dlhov osobami, ktoré sú si vedomé svojich záväzkov a majú potenciál ich veriteľom plniť. Uzavrel, že v ďalšom konaní bude jeho úlohou zhodnotiť logickosť a nevyhnutnosť všetkých úkonov týkajúcich sa majetkových pomerov žalovanej, ktoré vykonala od decembra 2008 a vysporiadať sa aj s námietkami žalobkyne voči nim. Zároveň súdu prvej inštancie uložil vysporiadať sa aj postojom žalovanej k exekúcii vedenej proti nej v prospech žalobkyne na exekútorskom úrade JUDr. A. Dembického. Odvolací súd dodal, že prísnejšie bude prihliadať na skutočnosti ovplyvňujúce zámer žalovanej, pretože táto mala a má skúsenosti s podnikaním, pôsobí ako vedúci zamestnanec aj v orgánoch obchodných spoločností ako ich konateľka.

17. Po zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktorým zistil tento skutkový stav:

- Z výpisu zo živnostenského registra I. D. (manžela žalovanej) bolo zistené, že tento ukončil podnikateľskú činnosť ku dňu 31.12.2010.

- Darovacou zmluvou zo dňa 12.2.2010 (vrátane Dodatku č. 1) uzavretou medzi žalovanou ako daryňou a I. D. ako obdarovaným bolo preukázané, že jej predmetom bolo darovanie spoluvlastníckeho podielu 1 žalovanou na nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v k. ú. F. zapísaných na LV č. XXX manželovi I. D.. Z odstúpenia od darovacej zmluvy zo dňa 20.1.2012 súd prvej inštancie zistil, že žalovaná odstúpila od darovacej zmluvy.

- Z Kúpnej zmluvy uzavretej dňa 13.2.2012 medzi predávajúcimi I. D. a E. D. a kupujúcimi P. Q. K. a K. B. K. súd prvej inštancie zistil, že jej predmetom bol predaj nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. F., zapísaných na LV č. XXX za kúpnu cenu 220.000,- eur. Nehnuteľnosti boli v podielovom spoluvlastníctve predávajúcich v podieloch po 1. Kúpna cena mala byť uhradená na účet uvedený v zmluve.

- Z Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002 uzavretej medzi predávajúcimi H. G. (otcom žalovanej) a E. G. a kupujúcou súd prvej inštancie zistil, že jej predmetom bol prevod nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. I., evidovaných na LV č. XXXXX - bytu č. XX na 7. poschodí, č. súp. XXX, nachádzajúceho sa na E. J. L. XX M. D. a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu na pozemku za kúpnu cenu 231.340,- Sk.

- Z Kúpnej zmluvy zo dňa 13.6.2002 uzavretej medzi E. G. ako predávajúcou a K. H. ako kupujúcim bolo súdom prvej inštancie zistené, že jej predmetom bol prevod nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. I., evidovaných na LV č. XXXXX - bytu č. XX na 7. poschodí, č. súp. XXX, nachádzajúceho sa na E. J. L. XX M. D. a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu na pozemku za kúpnu cenu 231.340,- Sk.

- Rozsudkom Okresného súdu Košice II, č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 11Co/141/2011-168 zo dňa 5.10.2011 a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.12.2011, súd určil, že právny úkon neb. H. G., nar. XX.X.XXXX, zomr. dňa XX.X.XXXX a E. D., nar. XX.XX.XXXX, ktorým previedol neb. H. G. spoluvlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXXX, k. ú. I., vlastnícke právo k bytu č. XX na 7. poschodí, súpisné číslo XXX, nachádzajúceho sa v D. N. E. L. XX a pozemok parcela č. 1745 o výmere 260 m², zastavanej plochy, na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002 je voči žalobkyni (A. B. C.) právne neúčinný. Z predmetného rozsudku Okresného súdu Košice II súd prvej inštancie zistil, že z výsluchu neb. H. G. ako obvineného zo dňa 6.10.2004 vo vzťahu k žalobkyni vyplýva, že s ňou uzatvoril dve zmluvy o pôžičke (982.000,- Sk a 5.940.000,- Sk).

- Z upovedomenia o začatí exekúcie Ex 952/2012 zo dňa 21.5.2012 súd prvej inštancie zistil, že bolo vydané súdnym exekútorom JUDr. Andrejom Dembickým vo veci oprávnenej A. B. C., proti povinnej E. D., o vymoženie sumy 73.000,- eur s prísl., pričom exekučné konanie sa začalo dňa 3.5.2012.
- Z rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k. 13C/240/2013-249 zo dňa 11.4.2018 bolo zistené, že žaloba A. B. C. proti žalovaným v 1. rade E. D. a v 2. rade K. H. o zaplatenie 84.027,60 eur s prísl. bola voči žalovanému v 2. rade zamietnutá. Konanie proti žalovanej v 1. rade bolo zastavené.
- Z Dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 4.8.2008 uzavretej dňa 14.2.2017 medzi žalovanou a LUTIX s.r.o. súd prvej inštancie zistil, že jej predmetom bola zmena pracovnej zmluvy, a to pracovného času žalovanej na 10 hodín týždenne a mzdy žalovanej na 200,- eur mesačne.
- Zo Zmluvy o prevode obchodného podielu na iného spoločníka zo dňa 15.2.2010 súd prvej inštancie zistil, že žalovaná previedla svoj obchodný podiel v LUTIX s.r.o. na I. D.. Jediným spoločníkom LUTIX s.r.o. je I. D. a konateľmi sú E. D. a I. D. (obaja od 10.7.2008).
- Zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 10.2.2010 žalovaná previedla svoj obchodný podiel v HELU, s.r.o. na F. G.. Jediným spoločníkom HELU, s.r.o. je F. G. a konateľmi sú E. D. (od 10.2.2010) a F. G..
- Kúpnu zmluvou uzavretou medzi predávajúcim R. A. a kupujúcimi I. D. a žalovanou zo dňa 4.1.2006 bolo súdu prvej inštancie preukázané, že predmetom zmluvy boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. F., zapísané na LV č. XXX a LV č. XXX. Cena bola dohodnutá vo výške 1.500.000,- Sk a mala byť zaplatená z úveru poskytnutého kupujúcim C. C., O.. Kupujúci v čase kúpy nehnuteľnosti neboli manželmi.
- Zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0446710867 uzavretej medzi veriteľom C. C., O. a dlžníkmi I. D. a E. G. súd prvej inštancie zistil, že banka poskytla dlžníkom úver vo výške 1.500.000,- Sk na kúpu nehnuteľnosti.
- Výpisom z LV č. XXX pre k. ú. F. zo dňa 18.10.2006 mal súd prvej inštancie preukázané, že I. D. a žalovaná boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v rozsahu po 1.
- Z upovedomenia o začatí exekúcie Ex 40/10 zo dňa 6.4.2010 súd prvej inštancie zistil, že bolo vydané súdnou exekútkou JUDr. Lýdiou Bujňákovou vo veci oprávnenej A. B. C., proti povinnej E. D., o vymoženie sumy 73.000,- eur s prísl. na základe exekučného titulu na peňažné plnenie - notárskej zápisnice N 148/02, Nz 147/02 zo dňa 29.5.2002.
- Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/307/2018 zo dňa 16.8.2019 súd prvej inštancie zistil, že odvolacie konanie o odvolaní žalobkyne (PhDr. Zuzany Sedlákovej) proti rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k. 13C/240/2013-249 zo dňa 11.4.2018 bolo prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 26Odi/2/2018 o zrušení oddĺženia.
- Dohodou o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 8.11.2010 bolo preukázané, že ju uzavreli I. D. a E. D.. Účastníci sa dohodli, že motorové vozidlo MERCEDES ML 280 evid. č. D. XXX G. pripadá v celosti I. D. bez nároku E. D. na náhradu.
- Kúpnu zmluvou o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru a Zmluvou o zriadení vecného bremena zo dňa 6.8.2010 bolo preukázané, že ju uzavreli P. C. C. a P. O. S. ako predávajúci a I. D. ako kupujúci. Jednalo sa o prevod bytu č. 5 a nebytových priestorov na J. J. M. D..
- Z Lekárskeho potvrdenia K. T. I. zo dňa 4.11.2019 súd zistil, že zdravotný stav maloletej R. vyžadoval a vyžaduje zvýšenú starostlivosť a sledovanie v odborných ambulanciách.
- Notárskou zápisnicou N 66/2010, Nz 7743/2010, NCRIs 7869/2010 napísanou na notárskom úrade JUDr. Ing. Andrei Kašperovej dňa 8.3.2010 bolo súdu prvej inštancie preukázané, že I. D. a E. D. uzavreli dohodu o zúžení zákonom určeného rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 143 a) ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka v rozsahu ako je to uvedené v notárskej zápisnici.

18. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa §§ 42a; 42b zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a podľa §§ 166f; 166g ZKR.

19. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že je nepochybné, že žalobkyňa je veriteľom žalovanej a že bola dotknutá oddĺžením, preto má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi.

20. Súd prvej inštancie poukázal, že žalovaná namietala aktívnu legitimáciu žalobkyne v konaní. Na jednej strane namietala platnosť zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobkyňou ako veriteľkou a neb. H. G. ako dlžníkom a na strane druhej uviedla, že v prípade platnosti zmluvy došlo k uplynutiu trojročnej prekluzívnej lehoty na uplatnenie nároku žalobkyne podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka za bodkočiarkou, nakoľko už pred začatím konania na Okresnom súde Košice II pod sp. zn.

20C/38/2008 žalovaná dotknutý byt previedla na tretiu osobu, preto žalobkyňa mala uplatniť svoj nárok podľa uvedeného zákonného ustanovenia spolu s návrhom na určenie neúčinnosti právneho úkonu v uvedenom konaní.

21. Vo vzťahu k námietke žalovanej týkajúcej sa platnosti zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobkyňou ako veriteľkou a neb. H. G. ako dlžníkom súd prvej inštancie uviedol, že existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobkyne voči neb. H. G. musela byť a bola ustálená v zmysle ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/38/2008, v ktorom súd právoplatne určil neúčinnosť právneho úkonu neb. H. G. a E. D. voči žalobkyňi. Uviedol, že úspešne sa domáhať neúčinnosti dlžníkovho právneho úkonu je možné iba ak sa jedná o právny úkon, ktorý ukracuje vymáhateľnú pohľadávku veriteľa. Ak by zmluva o pôžičke nebola platne uzavretá, nebola by vymáhateľná. Navyše súd prvej inštancie dodal, že aj neb. H. G. v trestnom konaní na výsluchu dňa 6.10.2004 uviedol, že so žalobkyňou uzatvoril dve zmluvy o pôžičke (982.000,- Sk a 5.940.000,- Sk). To podľa súdu prvej inštancie znamená, že zmluvy o pôžičke uzavreté medzi žalobkyňou a neb. H. G. sú platné.

22. Podľa súdu prvej inštancie nemohlo dôjsť ani k preklúzii uplatnenia nároku žalobkyne na náhradu podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka za bodkočiarkou voči žalovanej, nakoľko trojročná prekluzívna lehota podľa § 42a Občianskeho zákonníka sa vzťahuje len na uplatnenie práva odporovať právnomu úkonu dlžníka a nie na uplatnenie práva veriteľa požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, resp. na uplatnenie práva na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech, teda uplatnenie práv podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka. V danom prípade rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 11Co/141/2011-168 zo dňa 5.10.2011 nadobudol právoplatnosť dňa 22.12.2011 a žalobkyňa si nárok podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka za bodkočiarkou voči žalovanej uplatnila samostatnou žalobou zo dňa 19.12.2013 v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II (teraz Mestskom súde Košice) pod sp. zn. 13C/240/2013, ktoré doposiaľ nebolo právoplatne skončené (odvolacie konanie je prerušené do skončenia tohto konania o zrušenie oddĺženia). Súd prvej inštancie konštatoval, že predpokladom naplnenia účelu odporovateľnosti je v prvom rade dosiahnutie výroku rozsudku, ktorým sa konkrétny právny úkon určí za neúčinný. Až existencia rozsudového výroku o neúčinnosti konkrétneho právneho úkonu dlžníka je podkladom pre uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Poukázal, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení č. k. 4CoKR/30/2020-470 zo dňa 24.11.2020 uviedol, že prvoinštančný súd má skúmať a zhodnotiť logickosť a nevyhnutnosť všetkých úkonov týkajúcich sa majetkových pomerov žalovanej, ktoré vykonala od decembra 2008, kedy pohľadávka žalobkyne bola neprávoplatne judikovaná. Súd prvej inštancie ale uviedol, že je preskúmateľné len konanie žalovanej po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 11Co/141/2011-168 zo dňa 5.10.2011, teda po 22.12.2011, nakoľko až týmto momentom vzniklo žalobkyňi právo na uplatnenie nároku na náhradu podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka za bodkočiarkou, proti žalovanej.

23. Žalobkyňa navrhla zrušiť oddĺženie žalovanej s poukazom na splnenie podmienok uvedených v ust. § 166g ods. 1 a ods. 2 písm. a), c), e), f), h) ZKR. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná nemala poctivý zámer pri oddĺžení, nakoľko z jej správania sa pred podaním návrhu možno usudzovať, že mala snahu poškodiť svojho veriteľa – žalobkyňu (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR) a že z jej správania po podaní návrhu nemožno usudzovať, že by vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností (§ 166g ods. 1 ZKR). Ostatné žalobkyňou tvrdené dôvody pre zrušenie oddĺženia považoval súd prvej inštancie za nepreukázané.

24. Žalovaná je konateľkou v obchodných spoločnostiach, preto pri hodnotení dôvodov pre poctivý, resp. nepoctivý zámer žalovanej súd prvej inštancie vychádzal z hľadísk podľa § 166g ods. 3 ZKR, teda prísnejšie prihliadal na skutočnosti ovplyvňujúce zámer žalovanej, pretože táto mala a má skúsenosti s podnikaním a pôsobí ako vedúci zamestnanec aj v orgánoch obchodných spoločností ako ich konateľka.

25. Súd prvej inštancie odkázal na závery rozhodnutia ústavného súdu, III. ÚS 570/2016 zo dňa 10.1.2017, podľa ktorých „Účelom oddĺženia podľa štvrtej časti zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je garancia úplného uspokojenia pohľadávok veriteľov... Účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, jeho dlhov (§ 166 ods. 1 ZKR), aby ho dlhy neuspokojené v konkurze

neprenasledovali po celý zvyšok života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok a aby sa po stránke hospodárskeho zabezpečenia svojej ďalšej existencie mohol opätovne postaviť na vlastné nohy.“ Uviedol, že odvolací súd mu v zrušujúcom uznesení uložil zhostiť sa tejto požiadavky takým spôsobom, ktorý bude rešpektovať požiadavku spravodlivosti vo vzťahoch dlžníka a veriteľov a zároveň súdu prvej inštancie odvolací súd uložil zohľadniť všetky aspekty daného prípadu. Odvolací súd poukázal i na to, že podstatou oddĺženia je, aby sa dlžník mohol dostať z tzv. dlhovej pasce, pričom zároveň platí, že tento inštitút nesmie byť zneužívaný na špekulatívne zbavenie sa dlhov osobami, ktoré sú si vedomé svojich záväzkov a majú potenciál ich veriteľom plniť.

26. K správaniu žalovanej pred vyhlásením konkurzu a jej snahy poškodiť žalobkyňu ako svojho veriteľa (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR), súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.12.2011 a uviedol, že podľa ustálenej judikatúry vyšších súdnych autorít týmto momentom vzniklo žalobkyni právo na uplatnenie nároku na náhradu proti žalovanej podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka za bodkočiarkou. K prevodu obchodných podielov žalovanej v spoločnostiach LUTIX s.r.o. a HELU, s.r.o. a k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva žalovanej došlo pred 22.11.2011, preto tieto podľa súdu prvej inštancie nemajú vplyv na posudzovanie správania sa žalovanej pred vyhlásením konkurzu.

27. Pre posúdenie správania sa žalovanej pred vyhlásením konkurzu súd prvej inštancie považoval za rozhodujúce, ako žalovaná naložila s kúpnu cenou za predaj spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach v Hodkovciach. Uviedol, že žalovaná bola podielovou spoluvlastníčkou rodinného domu zapísaného na LV č. XXX, k. ú. F., a to domu s pozemkom súp. č. 55 na parcele č. 31/2, par. č. 31/1 o výmere 741 m², parc. č. 31/2 o výmere 192 m², so spoluvlastníckym podielom s manželom I. D. v pomere 1. Svoj podiel na nehnuteľnosti previedla žalovaná Darovacou zmluvou zo dňa 31.3.2010 na svojho manžela, ktorý predmetné nehnuteľnosti vrátil žalovanej v podiele 1 formou odstúpenia od Darovacej zmluvy zo dňa 20.01.2012, čím žalovaná opätovne získala 1 podiel rodinného domu. Následne dňa 16.3.2012 tieto nehnuteľnosti titulom kúpnej zmluvy žalovaná spolu s manželom previedli na kupujúcich P. Q. K. a K. B. K. za kúpnu cenu 220.000,- eur.

28. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná ako podielový spoluvlastník rodinného domu v Hodkovciach mala obdržať za jeho predaj 110.000,- eur (1 kúpnej ceny), ktorá ale cielene bola vyplatená v prospech účtu jej manžela. Touto operáciou žalovaná vedome konala tak, aby z jej majetku nemohla byť uhradená pohľadávka žalobkyne. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že v roku 2012 po predaji spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach v Hodkovciach žalovaná disponovala, resp. mala a mohla disponovať časťou kúpnej ceny a mohla uspokojiť svoj záväzok, prípadne jeho časť voči žalobkyni, keďže o ňom nepochybne mala vedomosť od 22.12.2011.

29. Pokiaľ ide o správanie sa žalovanej po podaní návrhu na konkurz, súd prvej inštancie poukázal na závery zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, podľa ktorých z ust. § 166g ods. 1 ZKR vyplýva, že súd má pri jeho posudzovaní vychádzať z celkového správania dlžníka po oddĺžení, keďže je právne relevantné, či po oddĺžení dlžník využil tzv. druhú šancu, ktorá mu bola poskytnutá na úkor veriteľov. Preto má dlžník dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktorými chce preukázať svoj poctivý zámer pri oddĺžení.

30. Súd prvej inštancie poukázal, že žalovaná vykonáva funkciu konateľky v spoločnostiach HELU, s.r.o. a LUTIX s.r.o. bez nároku na odmenu, resp. za minimálnu odmenu. Tvrdila, že vzhľadom na zdravotný stav dcéry a starostlivosť o rodinu nemôže byť zamestnaná na plný úväzok a vykonávať funkciu štatutára spoločnosti v plnom rozsahu.

31. Za nesporné súd prvej inštancie považoval, že dcéra žalovanej súťažne tancuje a syn hrá hokej. Z uvedeného podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že deti žalovanej nemôžu mať až také zdravotné problémy, ktoré by bránili žalovanej zaobstarať si lepšie zamestnanie, prípadne vykonávať činnosť štatutára v obchodných spoločnostiach v plnom rozsahu, aby mohla mať z týchto činností vyšší príjem. Dodal, že ani starostlivosť o rodinu bez ďalšieho nemôže brániť žalovanej v snahe získať lepšie zamestnanie alebo vyšší príjem. Konštatoval, že čo sa týka správania sa žalovanej po podaní návrhu na konkurz, nie je možné jednoznačne uviesť, že by žalovaná vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností. Žalovaná podľa súdu prvej inštancie nepreukázala, akú konkrétnu podobu mala mať jej úprimná snaha riešiť dlh voči žalobkyni v medziach jej schopností a

možností. Vzhľadom na vyššie uvedené a tvrdenia žalovanej vo vzťahu ku skutočnostiam, na ktoré poukázala žalobkyňa v súvislosti s konaním žalovanej pred a po vyhlásení konkurzu, obranu žalovanej považoval súd prvej inštancie za účelovú a nepreukázanú.

32. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/38/2008 o určení právneho úkonu - Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002 voči žalobkyni za právne neúčinný, mala len možnosť preukázať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nepoznala a nemožno jej vyčítať zavinenie tejto jej neznalosti, resp. že úmysel dlžníka nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa až na základe rozsudku Okresného súdu Košice II, č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008 o určení právneho úkonu - Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002 voči žalobkyni za právne neúčinný (ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.12.2011) v spojení s notárskou zápisnicou N 148/02, Nz 147/02 zo dňa 29.5.2002 si mohla uplatniť svoje nároky voči žalovanej. Z upovedomenia o začatí exekúcie Ex 952/2012 - 19 vydaného súdnym exekútorom JUDr. Andrejom Dembickým, vo veci oprávnenej A. B. C., proti povinnej E. D., o vymoženie sumy 73.000,- eur s prísl. súd prvej inštancie zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 3.5.2012. K postojú žalovanej k exekúcii vedenej proti nej v prospech žalobkyne na exekútorskom úrade JUDr. Dembického považoval súd prvej inštancie za potrebné uviesť, že táto exekúcia ani nemala byť vedená, nakoľko v čase jej začatia bol už vyhlásený rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 13.10.2011, sp. zn. 3MCdo/15/2010, ktorý judikoval, že súdne rozhodnutie, ktorým bolo vyhovené odporovacej žalobe nerieši, a to ani v procesnej rovine, postavenie účastníkov exekučného konania, určuje len neúčinnosť právneho úkonu s tými dôsledkami, že veriteľ ako oprávnený môže požadovať uspokojenie svojej vymáhateľnej pohľadávky z toho, čo daným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. V zmysle prvej hypotézy § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka tak neúčinnosť právneho úkonu smeruje vo vzťahu k majetku a nie proti osobe. Pasívne legitimovaným v exekučnom konaní je preto dlžník a nie osoba, ktorá na základe právneho úkonu, ktorý bol úspešne odporovaný, nadobudla od dlžníka exekúciou postihnutý majetok, pričom zmena osoby povinného by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by malo dôjsť k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v zmysle druhej hypotézy § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka (za bodkočiarkou). V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na uznesenie ústavného súdu IV. ÚS 575/2020 zo dňa 10.11.2020, z ktorého vyplýva, že judikatúra sa môže vyvíjať a reagovať na spoločenský vývoj a dosiaľ „neobjavené“ argumenty. Odklon od ustálenej judikatúry je teda možný, ale právna otázka musí byť objektívne a rozumne odôvodnená.

33. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná nemala poctivý zámer pri oddĺžení, nakoľko z jej správania sa pred podaním návrhu možno usudzovať, že mala snahu poškodiť svojho veriteľa - žalobkyňu (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR) a z jej správania po podaní návrhu nemožno usudzovať, že by vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností (§ 166g ods. 1 ZKR), preto žalobe vyhovel.

34. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa §§ 255 ods. 1, 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobkyni, ktorá bola vo veci úspešná, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

35. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanej prizná proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnila tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

36. Žalovaná v odvolaní uviedla, že protiprávnosť rozsudku ako celku založil súd prvej inštancie už len tým, ako sa (ne)vysporiadal so zásadnou námietkou nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne na podanie žaloby o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. Argumentovala, že dôkazné bremeno existencie aktívnej legitímácie spočíva na žalobcovi, pričom v prejednávanej veci ho žalobkyňa nemohla uniesť tvrdením, že jej právo domáhať sa žalobou zrušenia oddĺženia žalovanej vyplýva z rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 20C/38/2008 zo dňa 4.12.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu

v Košiciach zo dňa 5.10.2011, lebo tento neobsahuje výrok, ktorý by žalovanú zaväzoval na povinnosť uhradiť žalobkyni peňažnú pohľadávku. Dôvodila, že voči nej neexistuje žalobkyňou tvrdená pohľadávka z titulu neúčinnosti právneho úkonu. Mala za to, že riadne vysporiadanie sa s námietkou nedostatku aktívnej legitímácie je pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie vo veci otázkou zásadného významu, ktorej povinnosti sa nemohol zbaviť súd prvej inštancie ani argumentom, že sama žalovaná uviedla v zozname veriteľov, ktorý tvoril prílohu návrhu na vyhlásenie konkurzu, žalobkyňu ako svojho veriteľa. Argumentovala, že závery týkajúce sa aktívnej legitímácie žalobkyne súd prvej inštancie konštatuje bez toho, aby sa v odôvodnení rozsudku riadne vysporiadal s námietkami žalovanej, ktorá sa v konaní bránila argumentom, že žalobkyňou tvrdená pohľadávka neexistuje. V nadväznosti na vyššie uvedené argumenty žalovanej, týkajúce sa dôkazného bremena aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, mala žalovaná za to, že nemôže byť dôkazom existencie pohľadávky žalobkyne voči žalovanej ani okolnosť vedenia exekúcie a v rámci nej vydané aj uznesenie ústavného súdu II. ÚS 751/2016 zo dňa 25.10.2016, na ktoré žalobkyňa poukazovala. Žalovaná v tejto súvislosti dôvodila, že exekúcia proti nej bola od samého počiatku vedená nezákonne. Mala za to, že ústavný súd sa v uznesení II. ÚS 751/2016 zo dňa 25.10.2016 vôbec nezaoberal existenciou pohľadávky žalobkyne, keď túto len predpokladal. S ohľadom na fakt, že v rozhodnom čase už bolo vyhlásené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/15/2010, možno podľa žalovanej uzavrieť, že v reálnom čase ústavný súd nebol schopný (či ochotný) zaoberať sa riadne sťažnosťou žalovanej. Tvrdila, že ústavný súd sa zbavil veci konštatovaním, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí námietok ústavne konformným spôsobom, keďže mal údajne rozhodnúť v súlade s vtedy aplikovanou praxou, čo už ale v čase odmietnutia ústavnej sťažnosti žalovanej s ohľadom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/15/2010 nebola pravda. Žalovaná tiež dodala, že existencia pohľadávky žalobkyne nemôže byť daná ani nateraz prerušeným konaním vedeným pôvodne na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 13C/240/2013 o zaplatenie 84.027,60 eur s prísl., v ktorom sa žalobkyňa domáha voči žalovanej nároku z titulu náhrady podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka za bodkočiarkou, a to z dôvodu preklúzie jej práva domáhať sa voči žalovanej takéhoto nároku.

37. Ďalej žalovaná nesúhlasila ani s tým, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal a argumentáciou popierajúcou reálnu existenciu pohľadávky žalobkyne vo vzťahu k absolútnej neplatnosti zmlúv o pôžičke. Zdôraznila, že odplata za poskytnutie pôžičky, ktorú mal otec žalovanej žalobkyni zaplatiť, predstavovala 4 % mesačne. Dôvodila, že takáto výška úrokov predstavuje 5,43 násobok priemernej úrokovej sadzby obchodných bánk, preto je neprimeraná a úžernícka. Tvrdila, že námietkou absolútnej neplatnosti oboch zmlúv o pôžičkách uzavretých medzi žalobkyňou a neb. otcom žalovanej pre ich rozpor s dobrými mravmi sa však nemal zúčastňovať ani súd, ktorý sa zbavil tejto povinnosti bez toho, aby ich obsah skutočne posúdil. Pre úplnosť považovala za potrebné poukázať, že kým žalobkyňa v čase vykonania žalobkyňou namietaného prevodu bytu disponovala vo svojom veku 29 rokov údajne miliónmi, žalovaná pracovala v hypermarkete.

38. Žalovaná namietala aj arbitrárnosť odvolaním napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa posúdenia nepoctivého zámeru žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR. Súdu prvej inštancie vytýkala, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jeho úvaha, na základe čoho dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k vzájomnému vyporiadaniu spoluvlastníkov v širšom slova zmysle, a to s poukazom na ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kde predaj spoločnej veci a následne rozdelenie výťažku medzi spoluvlastníkov zákonodarca výslovne uvádza ako jeden zo spôsobov ich vyporiadania. Žalovaná odmietla, že by malo byť vyporiadanie v širšom slova zmysle až jej „neskoršou obranou“. Tvrdila, že nebola povinná v opise skutkových okolností tieto zároveň pomenovať odbornou terminológiou, ale ako strana bola v konaní povinná len pravdivo a úplne opísať skutkové okolnosti, čo aj urobila, keď od začiatku až po posledné pojednávanie tvrdila, že celý svoj spoluvlastnícky podiel nadobudla z prostriedkov poskytnutých jej na kúpnu cenu bankou, ktorý úver za ňu po celý čas splácala zo svojich výlučných prostriedkov druhý spoluvlastník, ktorý ich aj významne zhodnotil. Keďže si žalovaná z uvedených dôvodov nenárokovala na polovicu kúpnej ceny, nevidela v čase uzatvárania kúpnej zmluvy v roku 2012 problém v tom, aby bola celá kúpna cena za predaj nehnuteľností v Hodkovciach platená rovno na bankový účet manžela ako druhého spoluvlastníka. Žalovaná opätovne zdôraznila, že pohľadávka žalobkyne nemohla byť nikdy uhradená z podielu žalovanej na kúpnej cene za prevod nehnuteľností v Hodkovciach, avšak nie z dôvodu správania sa žalovanej, ale preto, že žalobkyňa nemala voči žalovanej právoplatne priznanú pohľadávku z titulu nároku podľa § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka za bodkočiarkou a s ohľadom na preklúziu práva na jej uplatnenie. Odmietla záver súdu prvej inštancie, že v konaní nepreukázala existenciu dohody o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v širšom slova zmysle. Poukázala na prehľad svojich príjmov od roku 2000 (kedy ukončila školu) až

do roku 2006 (kedy došlo ku kúpe nehnuteľnosti v Hodkovciach), v ktorej súvislosti argumentovala, že jej čistý príjem v označenom období predstavoval 10.825,- eur, ktorú sumu mohla investovať do rekonštrukcie domu v Hodkovciach len za predpokladu, že by po celý ten čas nejedla, nepila, neobliekala sa a pod. Tvrdila, že ani príjmy, ktoré dosahovala po kúpe nehnuteľností v Hodkovciach jej neumožňovali investovať do jej zhodnotenia spôsobom, ktorý by ju ako druhú spoluvlastníčku oprávňoval pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nárokovať si z kúpnej ceny sumu zodpovedajúcu formálne výške jej spoluvlastníckeho podielu. K tejto otázke uzavrela, že k zhodnoteniu tohto majetku neprispela žiadnym peňažným ani akýmkoľvek iným plnením.

39. Ďalej žalovaná tvrdila, že odvolaním napadnutý rozsudok je arbitrárny aj v časti týkajúcej sa záverov súdu prvej inštancie o tom, že nepreukázala poctivý zámer podľa § 166g ods. 1 ZKR. Argumentovala, že súdom prvej inštancie naznačovaný akože „želaný“ spôsob správania sa žalovanej po oddĺžení nevyplýva ani z demonštratívneho výpočtu konaní dlžníka po podaní návrhu svedčiacich inak o poctivom zámere. Dôvodila, že s ohľadom na podstatu a skutočný obsah argumentov súdu prvej inštancie z hľadiska toho, že žalovaná by mala namiesto osobitnej starostlivosti o deti a domácnosť viac pracovať a usilovať sa o zvyšovanie svojich príjmov, nemožno tento súdom prvej inštancie požadovaný spôsob správania žalovanej subsumovať pod žiadne v zákone uvedené skutočnosti požadovaného správania dlžníka po podaní návrhu na oddĺženie. Navyše dodala, že odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti ju dehonestuje ako matku, čo sa jej osobne hlboko dotklo, nakoľko považuje rodičovstvo a rodinu za vyššie hodnoty ako kariéru. Skutočnosť, že jej deti napriek vážnym zdravotným problémom, ktoré mali v minulosti a v tejto kvalite pretrvávali až do ich veku 6 – 7 rokov, dokážu byť dnes v živote úspešné, pripisovala práve výsledkom obetavej starostlivosti o nich. Argumentáciu úspechmi detí žalovanej spolu s listinami posťahovanými z internetu, ktoré žalobkyňa predložila na poslednom pojednávaní ako dôkazy svedčiace o nepoctivom zámere, prekračujú podľa žalovanej akceptovateľnú mieru primeranosti a skutočnosť, že tieto si osvojil aj súd prvej inštancie, ktorý dospel v napadnutom rozsudku k záveru, že ani starostlivosť o rodinu bez ďalšieho nemôže brániť žalovanej v snahe získať lepšie zamestnanie, svedčí podľa žalovanej o tom, že na jej úkor bol porušený aj článok 13 ods. 1 písm. a) ústavy, podľa ktorého možno povinnosti ukladať len zákonom alebo na základe zákona.

40. Žalovaná uzavrela, že namieta aj nepreskúmateľnosť aplikácie § 166g ods. 3 ZKR. Poukázala, že súd prvej inštancie uviedol, že bude prísnejšie prihliadať na skutočnosti ovplyvňujúce zámer žalovanej, pretože táto mala a má skúsenosti s podnikaním a pôsobí ako vedúci zamestnanec aj v orgánoch obchodných spoločností ako ich konateľka, avšak z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku podľa žalovanej nevyplýva, v čom konkrétne malo toto prísnejšie posudzovanie spočívať.

41. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Poukázala ale, že súd prvej inštancie odôvodnenie rozsudku spracoval v rozsahu 132 strán, čo podľa žalobkyne vážnym spôsobom oslabuje jeho presvedčivosť a výstižnosť. Dodala, že nemá v úmysle hodnotiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa atribúty predpokladané v ust. § 220 ods. 2 CSP, ale rozsah jeho odôvodnenia bol pravdepodobne podkladom k spracovaniu rozsiahleho odvolania, ktoré je obsahovo prázdne, nerešpektujúce platnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na vec. V tejto súvislosti poukázala, že žalovaná pre svoju obhajobu a nesúhlas s právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, pri hodnotení rozhodnutia ústavného súdu II. ÚS 410/2013-29 zo dňa 25.6.2015 sa priklonila k tvrdeniu, že „v reálnom čase ústavný súd nebol schopný (či ochotný) zaoberať sa riadne sťažnosťou žalovanej a zbavil sa veci...“, čo podľa žalobkyne už presahuje akceptovateľnú hranicu dôraznosti obsahu odvolania.

42. K aktívnej legitímácii žalobkyňa uviedla, že žalovaná sama, ako plne spôsobilá k právnym úkonom a vedomá si svojich práv a povinností voči svojmu okoliu, pôsobiaca v civilnom živote ako konateľka obchodných spoločností a teda ako osoba majúca základné právne vedomie o tom, aký právny úkon mieni vykonať, za akým účelom ho mieni vykonať a aké následky jej úkon spôsobí, v roku 2017 ako navrhovateľka a dlžníčka oslovila Centrum právnej pomoci (ďalej len „CPP“) na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok. V žiadosti spracovanej na predpísanom tlačive CPP, okrem iného uviedla opis ako jej dlh voči žalobkyne vznikol a že je voči nej vedené exekučné konanie. Na základe návrhu CPP na vyhlásenie konkurzu fyzickej osoby podľa 4. časti ZKR Okresný súd Košice I v konaní sp. zn. 31Odk/57/2018 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka – žalovanej. Tak ako konanie vedené pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 31Odk/57/2018 a aj toto konanie sa riadi štvrtou časťou ZKR a pokiaľ by žalovaná sama pred súdom neprehlásila, že je dlžníčkou žalobkyne, že je voči nej na návrh žalobkyne vedené exekučné konanie, neboli by splnené podmienky zahájenia konkurzného konania, nebol by súd vyhlásil konkurz na majetok

žalovanej a nebolo by vedené ani toto konanie o zrušenie oddĺženia žalovanej. Samotná žalovaná v konaní pred súdom vo svojej účastníckej výpovedi prehlásila, že okrem žalobkyne nemá iných veriteľov, uvedené uviedla aj vo vyjadrení zo dňa 12.4.2019 a pred súdom nepreukázala, že by voči nej bola vedená iná exekúcia, ako exekúcia na návrh žalobkyne, teda ak žalovaná už v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nemala iných veriteľov a nebola ani dlžníčkou žalobkyne, nemohlo by byť zahájené konkurzné konanie podľa 4. časti ZKR. A ak by to bolo tak, tak potom o to skôr mala žalovaná nepoctivý zámer pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, a nepoctivý zámer je vždy nepoctivý. Žalobkyňa tvrdila, že právny názor žalovanej o tom, že žalobkyňa v konaní nie je aktívne legitimovaná je nesprávny a nerešpektuje názor súdov vyslovený v jednotlivých súdnych rozhodnutiach. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na prehľad súdnych konaní vedených medzi stranami sporu do roku 2017, ktoré predchádzali rozhodnutiu žalovanej podať návrh na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok:

- Otec žalovanej bol dlžníkom žalobkyne a bolo voči nemu vedené exekučné konanie súdnym exekútorom Ing. Bc. Karolom Mihalom, EX – 110/03 o vymoženie sumy 9.113.878,- Sk s prísl.

- Žalovaná v tom čase podnikala spolu so svojim otcom, obaja boli spoločníkmi BRIDGE s.r.o. Vojčice, IČO: 36 575 143.

- H. G. vo svojej výpovedi na polícii v trestnom konaní dňa 18.10.2004 uviedol: „To, že som previedol byt na svoju dcéru E. som sa rozhodol po predchádzajúcom návrhu manželky F. G. a s jej návrhom som súhlasil... mal som telefonické aj fyzické vyhrážky a mal som obavy, môžem povedať o svoj život, preto som sa rozhodol na podnet manželky to čo ostalo prepísať na deti.“

- Rozsudkom Okresného súdu Košice II, č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 7.8.2009 súd určil, že právny úkon dlžníka, neb. H. G., ktorým previedol vlastníctvo k bytu č. XX, nachádzajúceho sa na E. J. L. XX a pozemku parcelné číslo 1745 o výmere 260 m² - zastavané plochy a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku E. J. L. XX, na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002 na svoju dcéru E. D., je voči žalobkyňi právne neúčinný. Konaniu predchádzalo konanie vedené pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 20C/516/2003, v ktorom súd uznesením sp. zn. 20C/516/2003 zo dňa 16.9.2004 pripustil zmenu žalobného návrhu a súčasne vstup žalovanej do konania, proti uzneseniu žalovaná podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 6Co/31/05-58 tak, že odmietol odvolanie žalovanej.

- Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 11Co/52/2009-95 zo dňa 24.6.2009, odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 7.8.2009.

- Dňa 17.3.2010 žalobkyňa podala voči žalovanej návrh na vykonanie exekúcie o vymoženie 73.000,- eur s prísl. na exekútorskom úrade JUDr. Lýdie Bujňákovej.

- Okresný súd Košice II vydal súdnej exekútorke poverenie na vykonanie exekúcie dňa 22.03.2010, exekúcia bola vedená pod sp. zn. EX 40/10, 49Er/843/2010.

- O dovolaní žalovanej najvyšší súd uznesením sp. zn. 2Cdo/66/2010, 2Cdo/67/2010 zo dňa 9.6.2010 rozhodol tak, že odkladá vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/52/2010 zo dňa 24.6.2009.

- O dovolaní žalovanej najvyšší súd uznesením sp. zn. 2Cdo/66/2010, 2Cdo/67/2010 zo dňa 31.1.2011 rozhodol tak, že zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24.6.2009, sp. zn. 11Co/52/2009 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.1.2010, sp. zn. 5Co/404/2009.

- Okresný súd Košice II uznesením sp. zn. 49Er/843/2010, EX 40/2010 zo dňa 17.8.2010 povolil odklad exekúcie, Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 7CoE/25/2011-78 zo dňa 23.11.2011, potvrdil uznesenie exekučného súdu a Okresný súd Košice II uznesením č. k. 49Er/843/2010-51 zo dňa 5.5.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

- Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 11Co/141/2011-168 zo dňa 5.10.2011 potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008 a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.12.2011 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 11Co/141/2011-179 zo dňa 12.12.2011.

- Uznesením sp. zn. 2Cdo/66/2012 zo dňa 18.12.2012 najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej proti vyššie označenému rozsudku Krajského súdu v Košiciach.

43. S poukazom na vyššie uvedené žalobkyňa dôvodila, že súdy všetkých stupňov sa zaoberali námietkou žalovanej, keď táto tvrdila, že nie je v konaní pasívne legitimovaná z dôvodu, že predmetnú nehnuteľnosť už nevlastní. Túto vyhodnotili ako účelovú poukazujúc na to, že žaloba veriteľa o určenie, že dlžníkov právny úkon je voči nemu neúčinný, môže byť úspešná len vtedy, ak bola podaná voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/71/98

zo dňa 17.12.2001). Následne žalobkyňa návrhom zo dňa 30.4.2012 podaným na exekútorskom úrade JUDr. Andreja Dembického požiadala o vykonanie exekúcie o vymoženie 73.000,- eur s prísl. Okresný súd Košice II vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie dňa 16.5.2012, exekúcia bola vedená pod sp. zn. EX 952/2012, 49Er/1388/12. O danom exekučnom konaní rozhodovali sudy nasledovne:

- Okresný súd Košice II uznesením, č. k. 49Er/1388/2012-44, EX 952/2012 zo dňa 13.11.2012 zamietol námietky žalovanej.

- Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3MOber/4/2013 zo dňa 30.3.2015 mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora podaného na podnet žalovanej zamietol, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.5.2015.

- Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 751/2016 zo dňa 25.10.2016 odmietol sťažnosť žalovanej. Žalobkyňa v celom rozsahu poukázala na obsah jeho odôvodnenia, s ktorým sa stotožňuje. V danom uznesení ústavný súd dáva aj jasnú odpoveď, prečo je žalobkyňa aktívne legitimovaná v exekučnom konaní a prečo je žalovaná pasívne legitimovaná v exekučnom konaní.

44. Žalobkyňa s poukazom na vyššie uvedené dôvody, že od roku 2003 je aktívne legitimovaná v konaniach doposiaľ vedených proti žalovanej a žalovaná bola pasívne legitimovaná v týchto konaniach. Žalobkyňa aj s poukazom na právny názor vyslovený ústavným súdom v konaní II. ÚS 751/2016 zo dňa 25.10.2016 vyjadrila presvedčenie, že exekučné konanie vedené pod sp. zn. 49Er/1388/2012 bolo vedené zákonným spôsobom, že žalobkyňa je jedinou veriteľkou žalovanej a žalovaná je dlžníčkou žalobkyne.

45. K námietke žalovanej vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná nepreukázala existenciu dohody o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v širšom slova zmysle, žalobkyňa uviedla, že právny termín širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva vniesla do konania nová právna zástupkyňa žalovanej, ktorá prevzala právne zastúpenie žalovanej v roku 2023. Žalovaná poukázala, že v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu sp. zn. 4CoKR/30/2020 zo dňa 24.11.2020 je uvedené, že žalovaná nepreukázala, ako naložila s finančnými prostriedkami, ktoré získala predajom nehnuteľností v F.. Od roku 2021 od opätovného prejednaní veci súdom prvej inštancie žalovaná nepredložila súdu žiaden listinný dôkaz, opätovne len „tvrdila“, ale svoje tvrdenie nikdy ničím nepreukázala. Tvrdenia žalovanej žalobkyňa považovala za fabuláciu, bez reálneho základu, keď dôvodila, že žalovaná a jej manžel nie sú občania bez náležitého právneho vedomia, podnikajú a majú okolo seba okruh právnych zástupcov, ktorí sú im nápomocní pri podnikaní (len v konaniach spojených s vecou žalobkyne, žalovanú zastupovalo postupne 5 advokátov) a pokiaľ by žalovaná v minulosti bola uzavrela dohodu o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v širšom zmysle, určite by o jej obsahu a čase spracovania mala vedomosť, vedela sa k nej náležitým spôsobom vyjadriť a bola by ju vykonala písomne. Tak, ako to urobila aj v prípade vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keď uzavrela dňa 8.11.2010 Dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 149 Občianskeho zákonníka, spracovala písomne a podpisy oboch účastníkov na nej sú úradne overené (ktorou tak isto ponechala v prospech manžela I. D. osobné motorové vozidlo zn. MERCEDES ML bez nároku na finančné vyrovnanie). Tvrdenie právnej zástupkyne žalovanej, že „na ťarchu žalovanej nemôže byť okolnosť, že konajúci súd ešte ani v prvom rozsudku nedokázal na zistený skutkový stav aplikovať správnu právnu normu a subsumovať zistené skutkové okolnosti pod konkrétny právny inštitút“, je podľa žalobkyne neaplikovateľné, pretože súd prvej inštancie určite nemá žiadnu povinnosť hľadať niečo – nevykonaný skutok, ktorý nikdy nebol preukázaný. Žalobkyňa dodala, že od roku 2021 (od opätovného prejednaní veci súdom prvej inštancie), žalovaná nepredložila súdu žiaden listinný dôkaz, opätovne len „tvrdila“ – aj keď už skutkovo rozdielne, ale svoje tvrdenie nikdy ničím nepreukázala. Jej tvrdenie sa nieslo od daru, cez vrátenie pôžičky a od prevzatia právneho zastúpenia novou právnu zástupkyňou začala tvrdiť o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v širšom zmysle avšak bez dôkazu, či bolo čo vyporiadávať, či boli vôbec nejaké investície na dome v F. zrealizované, ak nebolo predložené žiadne stavebné povolenie, žiadna faktúra o úhrade prác, či kúpe materiálu a pod. V konaní, ktoré trvalo od roku 2018 nikdy žalovaná nepreukázala, že by k nejakej rekonštrukcii domu v F. došlo, koľko za túto rekonštrukciu vynaložila a žalovaná nebola ani schopná vo svojej účastníckej výpovedi špecifikovať rozsah týchto prác, roky ich vykonania, ani približný finančný náklad. Pritom žalovaná podľa žalobkyne opäť vedome opomenula do svojich výpočtov zahrnúť príjem z predaja bytu na E. XX, D., ktorý mala odpredať za 231.340,- C. K. H., na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002. Preto žalobkyňa aj túto obranu považovala za právne irelevantnú. Navyše predaj uvedeného rodinného domu na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 13.2.2012 (vklad povolený dňa 16.3.2012) za sumu 220.000,- eur bol vykonaný

v čase, kedy bol pôvodný rozsudok Okresného súdu Košice II v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach opäť potvrdený pod sp. zn. 11Co/141/2011 a správoplatnený dňa 22.12.2011. Z uvedeného podľa žalobkyne vyplýva, že žalovaná úmyselne previedla svoje aktíva s cieľom vyhnúť sa plneniu svojho záväzku. Uviedla tiež, že žalovaná poukazuje na skutočnosť, že predaj domu v F. sa realizoval dňa 16.3.2012. Z uvedeného je zrejmé, že daná pohľadávka sa žalovanej vo vzťahu k jej manželovi nemohla premlčať skôr ako v roku 2015 (konkrétne najskôr dňa 16.3.2015), pričom návrh na povolenie oddĺženie žalovaná podala v novembri 2017. V období menej ako 3 roky pred podaním návrhu na povolenie oddĺženia bola žalovaná vlastníčkou pohľadávky vo výške 110.000,- eur s príslušenstvom, ktorú bola povinná uviesť v zozname majetku väčšej hodnoty, ktorý dlžníčka (žalovaná) vlastnila v posledných 3 rokoch pred podaním návrhu. Uvedený majetok žalovaná úmyselne zamlčala v návrhu spisovanom pred CPP, pričom uvedená majetková hodnota (pohľadávka vo výške 110.000,- eur s prísl.) celkom zrejme svedčila aj o neexistencii platobnej neschopnosti žalovanej v období pred podaním návrhu.

46. V ďalšom žalobkyňa dodala, že nebola preukázaná ani žiadna zmluva o pôžičke manželovmu kolegovi, kedy bola táto pôžička uzavretá, či vôbec a kedy bola vrátená. Opäť to bolo prezentované iba na úrovni tvrdenia, bez preukázania. Nezakladá sa na pravde podľa žalobkyne ani tvrdenie žalovanej, že sumu 110.000,- eur dala na zabezpečenie nového bývania, nakoľko rodinný dom na Kremnickej 1425/19 bol nadobudnutý na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 2.9.2011 ešte v roku 2011, a to do výlučného vlastníctva jej manžela. O dostatku prostriedkov v rodinnom rozpočte svedčí podľa žalobkyne aj Notárska zápisnica N 66/2010 zo dňa 8.3.2010, ktorou žalovaná a jej manžel zúžili zákonom určený rozsah bezpodielového spoluvlastníctva, na základe ktorej mal manžel žalovanej za sumu 178.000,- eur odkúpiť do svojho výlučného vlastníctva byt č. 5 na J. XX M. D.. Manžel žalovanej mal v tom čase dostatok voľných finančných prostriedkov, keď uvedené prehlásil aj C., O. v podaní zo dňa 5.1.2012, pred predajom domu v F., že dôvodom predčasného vyplatenia úveru, „že má voľné prostriedky“. V ďalšom žalovaná a jej manžel vlastnili a v tom čase aj predali byt na K. XX, D. a ako žalovaná naložila s týmito finančnými prostriedkami nikde neuvádza.

47. Pokiaľ sa v odvolaní žalovaná snaží výpočtami preukázať reálnosť svojho príjmu od roku 2002 v spoločnosti LUTIX s.r.o. Košice, ktorá vlastnícky prináleží na základe bezplatného prevodu obchodného podielu žalovanej už len jej manželovi a kde žalovaná pracuje za odmenu 200,- eur mesačne, žalobkyňa dôvodila, že tento jej príjem je veľmi podhodnotený a nereálny príjmu konateľky, keď z dostupných účtovných závierok LUTIX s.r.o., v ktorej vykonáva žalovaná funkciu konateľky za odmenu 200,- eur mesačne je možné zistiť, že priemerná mzda zamestnanca v danej spoločnosti sa rok od roka líši, ale vždy vysoko prevyšuje odmenu konateľa (napr. v roku 2023 bola priemerná mzda zamestnanca v spoločnosti LUTIX s.r.o. 1.154,86 eur, ale žalovaná zastávajúca kumulované funkcie, výkon funkcie konateľky a vedúcej prevádzky mala odmenu mesačne iba 200,- eur).

48. V ďalšom žalobkyňa dôvodila, že žalovaná počas celého konania nepredložila žiaden konkrétny dôkaz preukazujúci jej úprimnú snahu riešiť svoj dlh. Žalovaná nemala žiadnu snahu využívať svoje schopnosti k úhrade svojho dlhu. Preukázateľne bola konateľkou spoločnosti a preukázateľne bola aj spoločníčkou obchodných spoločností, v ktorých svoje obchodné podiely previedla na svojich príbuzných, ale opäť bez akejkoľvek finančnej náhrady. Nevedela alebo nechcela, čo je plne s jej vôľou vyjadrenou pred súdnym exekútorom JUDr. A. Dembickým. Žalobkyňa opätovne poukázala na svedeckú výpoveď súdneho exekútora JUDr. A. Dembického pred Okresným súdom Košice – okolie, dňa 25.9.2014, v konaní sp. zn. 14C/52/2013, ktorého strany sporu boli totožné, ako v tomto konaní, kde žalovaná spolu s manželom prehlásili, že žalobkyňa nikdy nič nedostane, nikdy jej nebude nič vyplatené a že budú všetko riešiť úplatkami na súde, prokuratúre. Celá zápisnica o pojednávaní už bola súdu prvej inštancie predložená, v ktorej je okrem iného zaznamenané: „povinná E. D. predala v roku 2012 dom v F., čo som sa dozvedel z výpovede E. D. a p. D. z výpovede na polícií, že predali dom. Dom mal hodnotu 220.000,00 eur a vzhľadom na to, že to bolo pol na pol, pretože to nebolo v bezpodielovom spoluvlastníctve, p. D. mala 110.000,00 eur. Nie som kompetentný hodnotiť kroky, ale vzhľadom na to, že ma uviedla do omylu, nedala mi priznanie sama, resp. prehlásenie o svojom majetku, som bol povinný podať vyhlásenie, že sa niečo stalo. To som aj urobil a o tom, že p. D. a p. D. o exekúcií vedeli, je bezpredmetné z mojej strany, a to z toho dôvodu, že p. D. bola u mňa, plakala, prosila ma, aby som podržal, že vyplatí splátku. Mne je ťažko vysvetľovať navrhovateľke, že D. nemá nič, keď D. príde na Mercedese za 5 mil. a ja neviem vysvetľovať, že to nie je ich auto. Takže v tejto exekúcií čestne prehlasujem, D. a D. prehlásili, že v živote nedostane navrhovateľka korunu a vulgárne sa nebudem pred súdom vyjadrovať.“

49. Účelovosť a nepravdivosť tvrdenia žalovanej o zdravotných problémoch detí, ktoré jej vraj bránia pracovať, bola podľa žalobkyne preukázaná samotnými úkonmi žalovanej. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala, že žalovaná žiadala o odročenie pojednávania dňa 19.11.2021 z dôvodu, že žalovaná „doprevádza svoju dcéru R. D. na Majstrovstvá Slovenska v Hip-Hope, Disco, Street a Disco Show disciplínach za Tanečný klub GRIMMY.“ V podaní zo dňa 19.10.2023 požiadala žalovaná súd o zrušenie pojednávania z dôvodu „že sprevádza syna, ktorý je aktívnym hráčom zúčastňujúcim sa turnaja za svoj klub, na športovom podujatí v USA“, pričom prílohou žiadosti bol súhlas hokejového klubu, ktorého je syn žalovanej členom. Žalobkyňa dôvodila, že bolo na žalovanej, aby preukázala, že v súlade s vyššie uvedeným, od času, od ktorého mala vedomosť, že je povinná zaplatiť dlh žalobkyňi, vykonala všetko preto, aby tento dlh zaplatila. Po predložení takýchto dôkazov by súd mohol hodnotiť, či mala poctivý zámer, zhodne s nasmerovaním dokazovania zákonodarcom v ZKR, najmä (i) v čom bola konkretizovaná úprimná snaha žalovanej riešiť svoj dlh, (ii) aké mala možnosti riešiť svoj dlh, (iii) aké mala schopnosti zabezpečiť si dostatok finančných prostriedkov na splatenie dlhu, (iv) akú snahu vynaložila pre získanie zamestnania, ktoré by jej zabezpečovalo dostatočný príjem, (v) či si zabezpečila aj iný príjem na úhradu záväzkov a pod.

50. V odvolacej replike a odvolacej duplike zotrvali sporové strany na svojich doterajších tvrdeniach.

51. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

52. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

53. Žalovaná podanie odvolania odôvodnila dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

54. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením. Posúdil, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces; či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, či na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

55. Odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie odpovedal na relevantné argumenty vznesené v spore. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že žalovaná nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalovaná má na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jej predstáv, nie je postačujúce na to, aby odvolací súd prisvedčil tvrdeniu žalovanej o existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správne právne závery o tom, že žalovaná nemala poctivý zámer pri oddžžení, nakoľko z jej správania sa pred podaním návrhu možno usudzovať, že mala snahu poškodiť svojho veriteľa - žalobkyňu (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR) a z jej správania po podaní návrhu nemožno usudzovať, že by vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností (§ 166g ods. 1 ZKR).

56. Vecne správne a zákonu zodpovedajúce je odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie pokiaľ ide o závery týkajúce sa platnosti zmlúv o pôžičkách uzavretých medzi žalobkyňou a neb. H. G. (otcom žalovanej) a závery, že žalovaná nemala pri oddžžení poctivý zámer z dôvodov súdom prvej inštancie ustálených, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a odkazuje na nich (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalovanej a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd uvádza:

57. Žalovaná v podstatnej časti odvolania vytýkala napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie nesprávne a nedostatočné posúdenie nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní. Argumentovala tým, že právo domáhať sa žalobou zrušenia oddĺženia žalovanej nevyplýva z rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 20C/38/2008 zo dňa 4.12.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/141/2011 zo dňa 5.10.2011, lebo tento neobsahuje výrok, ktorý by žalovanej ukladal povinnosť zaplatiť žalobkyni peňažnú pohľadávku. Dôvodila, že voči nej neexistuje žalobkyňou tvrdená pohľadávka z titulu neúčinnosti právneho úkonu.

58. Odvolací súd udáva, že z obsahu spisu vyplýva, že:

- Dňa 21.5.2012 vydal súdny exekútor JUDr. Andrej Dembický na základe (i) vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie – notárskej zápisnice N 148/02 Nz 147/02 zo dňa 29.5.2002, ktorý vydal T. O., Notárska kancelária; rozsudku č. k. 20C/38/2008-66 zo dňa 4.12.2008, ktorý vydal Okresný súd Košice II; rozsudku sp. zn. 11Co/141/2011 zo dňa 5.10.2011, ktorý vydal Krajský súd v Košiciach, ktorý ukladá povinnej E. D. zaplatiť pohľadávku 73.000,- eur s prísl. oprávnenej A. B. C., (ii) návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie a (iii) poverenia na vykonanie exekúcie, upovedomenie, že dňa 3.5.2012 sa začalo exekučné konanie vo veci oprávnenej A. B. C., proti povinnej E. D. a vymoženie 73.000,- eur s prísl.

- Okresný súd Košice II uznesením č. k. 49Er/1388/2012-229 zo dňa 13.6.2018 v právnej veci vykonania exekúcie oprávnenej A. B. C., proti povinnej E. D., o vymoženie 73.000,- eur s prísl. rozhodol tak, že exekúciu zastavil (výrok I.). V odôvodnení uviedol, že súdny exekútor doručil súdu návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok povinnej, nakoľko rozhodnutím Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31OdK/57/2018 zo dňa 21.2.2018 bol na jej majetok vyhlásený konkurz a došlo k jej oddĺženiu. S prihliadnutím na to, že na majetok povinnej bol vyhlásený konkurz a ide o pohľadávku podľa § 166a ods. 1 ZKR, dospel súd k záveru, že sú splnené podmienky pre zastavenie exekúcie, preto podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 167f ods. 2 ZKR exekúciu zastavil.

- Proti uzneseniu Okresného súdu Košice II, č. k. 49Er/1388/2012-229 zo dňa 13.6.2018 podala odvolanie oprávnená, o ktorom odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením sp. zn. 17CoE/140/2018 zo dňa 28.2.2019 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pre zastavenie exekúcie boli splnené zákonné podmienky, nakoľko rozhodnutím Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31OdK/57/2018 zo dňa 21.2.2018 bol na majetok povinnej vyhlásený konkurz a došlo k jej oddĺženiu, preto súd prvej inštancie exekúciu podľa odvolacieho súdu správne zastavil podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 167f ods. 2 ZKR.

59. Podľa § 166f ods. 1 vety prvej ZKR, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer.

60. Z uznesení exekučných súdov uvedených v odseku 58. tohto rozsudku je nepochybné, že pred vyhlásením konkurzu na majetok žalovanej bola vedená exekúcia žalobkyne ako oprávnenej, proti žalovanej ako povinnej, ktorá bola zastavená výlučne z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok povinnej. Vzhľadom na zastavenie exekúcie proti žalovanej v prospech žalobkyne o vymoženie 73.000,- eur s prísl. z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovanej, je nutné hľadiť na žalobkyňu ako na veriteľku žalovanej, ktorá bola oddĺžením žalovanej dotknutá.

61. K exekúcii vedenej pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 49Er/1388/2012 v prospech žalobkyne ako oprávnenej, proti žalovanej ako povinnej, sa žiada ďalej dodať, že proti predmetnej exekúcii sa žalovaná bránila námietkami a návrhom na odklad exekúcie, o ktorých Okresný súd Košice II rozhodol uznesením č. k. 48Er/1388/2012-44 zo dňa 13.11.2012 tak, že ich zamietol.

62. Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal proti uzneseniu Okresného súdu Košice II, č. k. 48Er/1388/2012-44 zo dňa 13.11.2012, na základe podnetu povinnej E. D. mimoriadne dovolanie. Najvyšší súd ako príslušný súd na prerokovanie mimoriadneho dovolania vyslovil názor o prípustnosti mimoriadneho dovolania, napadnuté uznesenie okresného súdu vecne preskúmal, pričom uznesením sp. zn. 3MOber/4/2013 zo dňa 30.3.2015 mimoriadne dovolanie zamietol. V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd po tom, ako vyslovil názor o prípustnosti mimoriadneho dovolania, sa zaoberal jeho vecnou stránkou. Uviedol, že „Výrok rozhodnutia, ktorým súd odporovacej žalobe vyhovel a určil, že voči veriteľovi je dlžníkom urobený právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie

jeho vymáhateľnej pohľadávky neúčinný, zakladá iba právo, aby sa oprávnený (veriteľ) uspokojil aj z majetku toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech a takáto osoba je povinná trpieť exekúciu na jej majetok do výšky získaného majetkového prospechu. V predmetnej veci z majetku dlžníka ušiel trojizbový byt v Košiciach, ktorý bol prevedený na povinnú, teda ušlým majetkom je predmetný byt, resp. jeho trhovacia cena v čase, keď k odporovanému úkonu došlo, pričom tiež to, čo z majetku dlžníka ušlo, nemožno zužovať len na predmet právneho úkonu, ktorý bol vyhlásený za právne neúčinný, ale treba pod ním rozumieť majetkové hodnoty, ktoré z majetku dlžníka ušli. V danej veci bol preukázaný zákonný prechod práva (pred podaním návrhu na exekúciu) na povinnú, pričom samotná exekúcia nie je viazaná na uspokojenie pohľadávky z predaja nehnuteľností, ale k uspokojeniu môže dôjsť aj z iných majetkových hodnôt povinnej. Ak by povinná majetkové hodnoty, ktoré na ňu prešli už nemala, oprávnený má následne nárok na náhradu voči tomu, kto mal z takého úkonu prospech.“

63. Dňa 6.7.2017 bola ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľky E. D. vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49Er/1388/2012 a jeho uznesením zo dňa 13.11.2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3MOber/4/2013 a jeho uznesením zo dňa 30.3.2015. O predmetnej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením II. ÚS 751/2016 zo dňa 25.10.2016 tak, že sťažnosť odmietol. Ústavný súd v uznesení poukázal, že otázkou zásadného významu v sťažovateľkinej veci mohla byť otázka, či je možné viesť exekúciu proti sťažovateľke ako povinnej v prípade, že právnym titulom na vedenie exekúcie je notárska zápisnica, predmetom ktorej je peňažné plnenie tretej osoby (dlžníka) v prospech veriteľky, pričom veriteľka sa domáha v exekúcii uspokojenia z majetku sťažovateľky práve preto, že okresný súd vyhovel odporovacej žalobe veriteľky a rozhodol, že voči veriteľke je dlžníkom urobený právny úkon medzi ním a sťažovateľkou, ktorý ukracuje uspokojenie veriteľkinej vymáhateľnej pohľadávky, neúčinný. Inak povedané, otázkou zásadného právneho významu bolo, či právoplatné rozhodnutie okresného súdu o odporovateľnosti právneho úkonu zakladá právo, aby sa oprávnený (veriteľka) uspokojil aj z majetku toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech (t. j. sťažovateľka), a takáto osoba je povinná trpieť exekúciu na jej majetok do výšky získaného majetkového prospechu. Ústavný súd v rozhodnutí o sťažnosti dospel k záveru, že „Ak bolo právoplatným súdnym rozhodnutím určené, že právny úkon medzi dlžníkom a sťažovateľkou je právne neúčinný (tzv. relatívna neúčinnosť právneho úkonu), a teda v pomere medzi veriteľkou a sťažovateľkou, ktorá nadobudla majetok od dlžníka na základe veriteľkou úspešne odporovaného právneho úkonu, sa na tento právny vzťah hľadí, akoby k právnemu úkonu nedošlo, potom pasívne legitimovanou v exekučnom konaní je sťažovateľka, ktorá na základe právneho úkonu súdom právoplatne vyhláseného za neúčinný (v tomto prípade kúpnej zmluvy) nadobudla nehnuteľnosť od veriteľkinho dlžníka (t. j. od jej otca). Nutné je zároveň podotknúť, že následný právny úkon medzi sťažovateľkou a treťou osobou spočívajúci v prevedení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorej prvotný predaj bol predmetom veriteľkou úspešne odporovaného právneho úkonu nebol vyhlásený súdnym rozhodnutím za neúčinný, resp. nebola voči nemu podaná odporovacia žaloba. Jediným právoplatným rozhodnutím súdu o odporovateľnosti právneho úkonu tak zostáva rozsudok okresného súdu č. k. 20C/38/2008-66, ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu o právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy medzi sťažovateľkou a jej otcom, na základe ktorej došlo k prevodu trojizbového bytu v Košiciach na sťažovateľku.

Pokiaľ sťažovateľka namieta, že jej otec zomrel ako nemajetný, preto nemôže zodpovedať za jeho dlhy, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka je v exekučnom konaní pasívne legitimovaná ako povinná nie z dôvodu prechodu práv a povinností (dlhov) na sťažovateľku z titulu dedenia po poručiteľovi (otcovi), ale z titulu veriteľkou úspešne odporovaného právneho úkonu uzatvoreného medzi ňou a dlžníkom (jej otcom). Pasívna legitimácia sťažovateľky teda nemá korene v dedičskom práve, ale v práve záväzkovom.

Uvedené vedie ústavný súd ku konštatovaniu, že závery okresného súdu a najvyššieho súdu k otázke pasívnej legitimácie sťažovateľky ako povinnej v exekučnom konaní na základe návrhu odporujúcej veriteľky na vykonanie exekúcie sú ústavne udržateľné a korektné, nie sú arbitrárne a nemožno dospieť k záveru, že najvyšší súd mal na pôdoryse konania o mimoriadnom dovolaní dospieť k inému právnemu záveru o už popísanej otázke zásadného významu vyskytujúcej sa v exekučnom konaní.“

64. Zo záverov uznesení najvyššieho aj ústavného súdu citovaných v odsekoch 62. a 63. tohto rozsudku podľa odvolacieho súdu nepochybne vyplýva, že exekúcia v prospech žalobkyne ako oprávnenej, proti žalovanej ako povinnej, nebola vedená nezákonne (ako to tvrdí v odvolaní žalovaná) a nebola neprípustná. Aj súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku (v odseku 148.)

dospel k záveru, že táto exekúcia nemala byť vedená, nakoľko v čase jej začatia už bol vyhlásený rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 13.10.2011, sp. zn. 3MCdo/15/2010, ktorý judikoval, že súdne rozhodnutie, ktorým bolo vyhovené odporovacej žalobe, nerieši, a to ani v procesnej rovine, postavenie účastníkov exekučného konania, určuje len neúčinnosť právneho úkonu s tými dôsledkami, že veriteľ ako oprávnený môže požadovať uspokojenie svojej vymáhateľnej pohľadávky z toho, čo daným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku. Závery rozhodnutia najvyššieho súdu zo dňa 13.10.2011, sp. zn. 3MCdo/15/2010 na svoju obranu v súvislosti s absenciou aktívnej legitímácie žalobkyne zdôrazňovala v odvolaní aj žalovaná. Súd prvej inštancie a žalovaná však v rámci tejto svojej argumentácie opomenuli, že zákonnosť a prípustnosť exekúcie proti povinnej posudzoval najvyšší súd v konaní sp. zn. 3MOber/4/2013, v ktorom prerokoval mimoriadne dovolanie podané generálnym prokurátorom na základe podnetu žalovanej. Zároveň opomenuli i to, že postup Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 49Er/1388/2012 a jeho uznesenie zo dňa 13.11.2012 a tiež postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3MOber/4/2013 a jeho uznesenie zo dňa 30.3.2015, prešli testom ústavnosti, v ktorom ústavný súd dal žalovanej odpoveď na to, či je možné viesť exekúciu proti žalovanej ako povinnej v prípade, že právnym titulom na vedenie exekúcie je notárska zápisnica, predmetom ktorej je peňažné plnenie tretej osoby (dlžníka) v prospech žalobkyne ako veriteľky, pričom žalobkyňa ako veriteľka sa domáha v exekúcii uspokojenia z majetku žalovanej preto, že okresný súd vyhovel odporovacej žalobe žalobkyne a rozhodol, že voči žalobkyni ako veriteľke je dlžníkom urobený právny úkon medzi ním a žalovanou, ktorý ukracuje uspokojenie veriteľkinej vymáhateľnej pohľadávky, neúčinný. Ústavný súd v uznesení II. ÚS 751/2016 zo dňa 25.10.2016 teda ustálil, či v danom prípade právoplatné rozhodnutie okresného súdu o odporovateľnosti právneho úkonu zakladá právo, aby sa žalobkyňa ako oprávnená (veriteľka) uspokojila aj z majetku toho, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech (t. j. z majetku žalovanej), a či žalovaná je povinná trpieť exekúciu na svoj majetok v prospech žalobkyne. Závery uznesenia ústavného súdu uvedené v odseku 63. tohto rozsudku sú všeobecné súdy (súd prvej inštancie nevyvímajúc) pri hodnotení zákonnosti exekúcie, ktoré bola vedená proti žalovanej v prospech žalobkyne, povinné rešpektovať.

65. K tvrdeniu žalovanej (resp. jej právnej zástupkyne), že s ohľadom na fakt, že v rozhodnom čase už bolo vyhlásené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/15/2010, možno uzavrieť, že v reálnom čase ústavný súd nebol schopný (či ochotný) zaoberať sa riadne sťažnosťou žalovanej a ústavný súd sa zbavil veci konštatovaním, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí námietok ústavne konformným spôsobom, keďže mal údajne rozhodnúť v súlade s vtedy aplikovanou praxou, čo už ale v čase odmietnutia ústavnej sťažnosti žalovanej s ohľadom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/15/2010 nebola pravda, odvolací súd udáva, že takéto invektívy na kvalitu rozhodovacej činnosti ústavného súdu, keď žalovaná (resp. jej právna zástupkyňa) výslovne uvádza, že ústavný súd nebol schopný (či ochotný) zaoberať sa riadne sťažnosťou žalovanej a zbavil sa veci, sú nenáležité a vymykajú sa vecnej argumentácii.

66. K otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne považuje odvolací súd za podstatné pripomenúť i to, že žalobkyňa ako svoju veriteľku označila žalovaná v žiadosti spracovanej na predpísanom tlačive CPP, v ktorom okrem iného uviedla opis ako jej dlh voči žalobkyni vznikol a že je voči nej vedené exekučné konanie. K obrane žalovanej, že je osobou bez právnického vzdelania a z dôvodu opatrnosti v žiadosti v súvislosti s konaním o oddĺženie argumentovala svoju platobnú neschopnosť aj pohľadávkou uplatňovanou voči nej žalobkyňou a túto uviedla v zozname veriteľov, považuje odvolací súd za dôvodné prisvedčiť žalobkyni, že žalovaná je plne spôsobilá k právnym úkonom a vedomá si svojich práv a povinností voči svojmu okoliu, pôsobiaca v civilnom živote ako konateľka obchodných spoločností a teda ako osoba majúca základné právne vedomie o tom, aký právny úkon mieni vykonať, za akým účelom ho mieni vykonať a aké následky jej úkon spôsobí.

67. Okrem toho vo vyjadrení zo dňa 12.4.2019, v odseku VI. žalovaná zdôraznila, že nemá okrem dlhu voči žalobkyni žiadne iné dlhy.

68. Zároveň žalovaná v konaní od počiatku tvrdila, že preukázala splnenie materiálnej podmienky na vyhlásenie konkurzu, že bola platobne neschopná, nakoľko nebola schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti peňažný záväzok voči žalobkyni vo výške 73.000,- eur s prísl., preto nespĺňa podmienku pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR.

69. Nemenej významnou je podľa odvolacieho súdu tiež skutočnosť, že aj ostatné osoby, ktoré žalovaná označila ako svojich veriteľov v návrhu na vyhlásenie konkurzu (viď. odsek 14. tohto rozsudku), sú osobami, ktoré v čase podania návrhu žalovanej na vyhlásenie konkurzu nemali vo svoj prospech judikovaný výrok rozhodnutia, ktorý by žalovanej ukladal povinnosť zaplatiť im peňažnú pohľadávku.

70. K. H. (bývalý priateľ žalovanej) a manžela I. D. žalovaná označila ako svojich veriteľov z dôvodu, že v čase podania návrhu na oddĺženie prebiehali dve súdne konania o určenie neúčinnosti právnych úkonov, pričom v prvom z nich bola na žalovanej strane spolu s K. H. a v druhom (v čase podania návrhu prebiehalo dovolacie konanie) bola žalovanou spolu s manželom I. D.. Žalovaná dôvodila, že ak by súdy v týchto konaniach vyhovelí žalobám a rozhodli by o neúčinnosti právnych úkonov a na základe takéhoto súdneho rozhodnutia by K. H. alebo jej manžel I. D. žalobcom poskytli plnenie z odporovateľného právneho úkonu, mohli by od nej v súlade s § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka požadovať náhradu.

71. Vo vzťahu k sestre D. A., švagrovi K. A. a E. D. žalovaná uviedla, že rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 24.10.2011, sp. zn. 14C/800/2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.2.2013, sp. zn. 11Co/52/2012 bolo rozhodnuté o právnej neúčinnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002 voči žalobcovi E. D., ktorou zmluvou otec a matka žalovanej ako predávajúci previedli na žalovanú, na sestru žalovanej D. A. a švagra žalovanej K. A. ako kupujúcich rodinný dom v F.. Žalovaná argumentovala, že E. D. má na základe vyššie uvedeného rozhodnutia právo na uspokojenie svojej pohľadávky z jej majetku, ako aj z majetku jej sestry a švagra, keďže bol v konaní o odporovacej žalobe podanej proti nim plne úspešný. A ak by jej sestra a švagor poskytli plnenie E. D., mohli by sa voči nej v súlade s § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka domáhať náhrady.

72. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že kým pre účely rozhodovania o vyhlásení konkurzu žalovaná akceptovala, že rozhodnutie o určení neúčinnosti právneho úkonu (dokonca i len potenciálne - viď. odsek 70. tohto rozsudku) zakladá záväzkový právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom, po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 26Odi/2/2018-405 zo dňa 18.2.2020 a vrátení mu veci odvolacím súdom na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, žalovaná tento svoj dovtedy stabilný postoj už neguje, keď tvrdí, že žalobkyňa nie je jej veriteľkou.

73. Na okraj ešte odvolací súd dodáva, že prijatie odvolacích argumentov žalovanej o nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne zhrnuté odvolacím súdom v odseku 36. tohto rozsudku, ktoré odvolací súd odmieta, by nutne viedlo k záveru, ktorý vo vyjadrení k odvolaniu správne uviedla žalobkyňa, a síce, že pokiaľ by žalovaná sama neprehlásila, že je dlžníčkou žalobkyne, že je voči nej na návrh žalobkyne vedené exekučné konanie, neboli by splnené podmienky zahájenia konkurzného konania, nebol by súd vyhlásil konkurz na majetok žalovanej a nebolo by vedené ani toto konanie o zrušení oddĺženia žalovanej. Argumentácia žalovanej o nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne uvedená v odvolaní by tak v konečnom dôsledku nutne viedla k záveru, že žalovaná nemala pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu de facto žiadneho veriteľa a teda nemohla byť ani platobne neschopná. A ak takéto stanovisko žalovaná skutočne zastáva, nie je zrejmé, prečo vôbec podala návrh na vyhlásenie konkurzu.

74. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd uzatvára, že žalobkyňa je v tomto spore aktívne legitimovanou, keďže je veriteľkou žalovanej dotknutou oddĺžením žalovanej.

75. Pokiaľ ide o námietky žalovanej vo vzťahu k neplatnosti zmlúv o pôžičkách uzavretých medzi žalobkyňou a H. G. (neb. otcom žalovanej), odvolací súd nad rámec odôvodnenia súdu prvej inštancie (na ktoré odkazuje), dodáva že v súkromnom práve platí zásada, že ak je právny úkon neplatný, nemožno vysloviť jeho odporovateľnosť; neplatnosť právneho úkonu má v takom prípade vždy prednosť pred jeho odporovateľnosťou, pretože odporovať možno len platnému právnomu úkonu (Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť). Veľký komentár, 2. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2014, s. 422).

76. Žalovaná v odvolaní namietala absolútnu neplatnosť zmiených zmlúv o pôžičkách, keď tvrdila, že námietkou ich absolútnej neplatnosti pre ich rozpor s dobrými mravmi (s poukazom na výšku dojednaného úroku) sa nemal záujem zaoberať ani súd, ktorý sa zbavil tejto povinnosti bez toho, aby ich obsah skutočne posúdil. Odvolací súd k tejto obrane žalovanej udáva, že pokiaľ sa právny úkon prieči dobrým mravom, je absolútne neplatný. Absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí priamo zo zákona (ex lege) a od počiatku (ex tunc). Platí, že súd prihliada na absolútnu neplatnosť právneho úkonu

i bez návrhu, t. j. z úradnej povinnosti. S poukazom na právoplatný výsledok prijatý v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, nie je podľa odvolacieho súdu možné prisvedčiť tvrdeniam žalovanej o absolútnej neplatnosti zmlúv o pôžičkách. Pokiaľ by súd prvej inštancie, odvolací súd a aj dovolací súd prejednávajúci spor medzi žalobkyňou a žalovanou o neúčinnosť právneho úkonu dospeli k záveru o absolútnej neplatnosti zmlúv o pôžičkách pre ich rozpor s dobrými mravmi, ktorú nepochybne skúmali z úradnej povinnosti (*iura novit curia*) napriek tomu, že ich v rozhodnutiach osobitne neanalyzovali, nemohla by byť žalobkyňa v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu úspešná.

77. K obrane žalovanej, že kým žalobkyňa v čase vykonania žalobkyňou namietaného prevodu bytu disponovala vo svojom veku 29 rokov údajne miliónmi, žalovaná pracovala v hypermarkete, odvolací súd udáva, že túto námietku považuje za irelevantnú, a to aj z dôvodu, že v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer nevidí priestor pre preukazovanie a skúmanie pôvodu majetku žalobkyne viac než 20 rokov spätne.

78. V ďalšom žalovaná namietala arbitrárnosť rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa posúdenia nepoctivého zámeru žalovanej podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR. Súdu prvej inštancie vytýkala, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jeho úvaha, na základe čoho dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k vzájomnému vyporiadaniu spoluvlastníkov v širšom slova zmysle, a to s poukazom na ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého predaj spoločnej veci a následne rozdelenie výťažku medzi spoluvlastníkov zákonodarca výslovne uvádza ako jeden zo spôsobov ich vyporiadania súdom pre prípad, že sa o vyporiadani nedohodnú medzi sebou. Odmietla, že by malo byť vyporiadanie v širšom slova zmysle až jej „neskoršou obranou“, keď tvrdila, že nebola povinná v opise skutkových okolností tieto zároveň pomenovať odbornou terminológiou, ale ako strana bola v konaní povinná len pravdivo a úplne opísať skutkové okolnosti, čo aj urobila, keď od začiatku až po posledné pojednávanie tvrdila, že celý svoj spoluvlastnícky podiel nadobudla z prostriedkov poskytnutých jej na kúpnu cenu bankou, ktorý úver za ňu po celý čas splácal zo svojich výlučných prostriedkov druhý spoluvlastník, ktorý ich aj významne zhodnotil. Odmietla preto záver súdu prvej inštancie, že v konaní nepreukázala existenciu dohody o vyporiadani podielového spoluvlastníctva v širšom slova zmysle.

79. Podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR, dlžník nemá poctivý zámer, najmä ak zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

80. K obrane žalovanej uvedenej v odseku 78. tohto rozsudku odvolací súd udáva, že do konania ju vniesla až nová právna zástupkyňa žalovanej, ktorá prevzala zastúpenie žalovanej v roku 2023. Nie je teda pravdou, že sa nejedná o jej neskoršiu obranu. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za podstatné poukázať na to, že vo vyjadrení zo dňa 17.1.2020 žalovaná (od začiatku konania zastúpená právnu zástupkyňou nepochybne znalou právnickej terminológie) podrobne zhrnula svoju argumentáciu k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v F. a k neexistencii pohľadávky žalovanej voči svojmu manželovi I. D.. Neargumentovala v tomto vyjadrení však tým, že medzi ňou a jej manželom došlo k vyporiadaniu spoluvlastníkov v širšom slova zmysle. Ak by k takémuto vyporiadaniu medzi žalovanou a jej manželom skutočne došlo, odvolací súd nenachádza vysvetlenie (a súdu ho v odvolaní nepodala ani žalovaná), prečo ním žalovaná, ktorá v odvolaní tvrdí, že sa nejedná o jej neskoršiu obranu, neargumentovala najneskôr vo vyjadrení zo dňa 17.1.2020, v ktorom podrobne sumarizovala všetky svoje argumenty k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v F. a k neexistencii pohľadávky voči svojmu manželovi I. D.. Odvolací súd preto túto dodatočnú obranu žalovanej hodnotí ako účelovú. Odhliadnuc od uvedeného, žalovaná nepreukázala, že by k vyporiadaniu spoluvlastníkov v širšom slova zmysle ohľadne nehnuteľností v F. došlo rozhodnutím súdu alebo dohodou, ktorá pre svoju platnosť vyžaduje písomnú formu.

81. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej, že (i) celý svoj spoluvlastnícky podiel nadobudla z prostriedkov poskytnutých jej na kúpnu cenu bankou, ktorý úver za ňu po celý čas splácal zo svojich výlučných prostriedkov druhý spoluvlastník, ktorý ich aj významne zhodnotil, (ii) ani príjmy, ktoré dosahovala po kúpe nehnuteľnosti v F. jej neumožňovali investovať do jej zhodnotenia spôsobom, ktorý by ju ako druhú spoluvlastníčku oprávňoval pri zrušení a vyporiadani podielového spoluvlastníctva nárokovat' si z kúpnej ceny sumu zodpovedajúcu formálne výške jej spoluvlastníckeho podielu, preto k zhodnoteniu tohto majetku neprispela žiadnym peňažným ani akýmkoľvek iným plnením, odvolací súd primárne udáva, že žalovaná opomenula svoj príjem z predaja bytu na E. XX, D., ktorý mala odpredať za 231.340,- C.

K. H., na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 23.5.2002. Okrem toho žalovanou nebolo preukázané, že by vôbec k rekonštrukcii domu v F. došlo a aké boli náklady na žalovanou tvrdenú rekonštrukciu. Žalovaná rovnako tak nešpecifikovala ani rozsah týchto prác, roky ich vykonania a náklady na nich. Len na okraj odvolací súd dodáva, že žalovanou nebola vysvetlená ani logickosť toho, prečo nadobudla do podielového spoluvlastníctva s I. D. nehnuteľnosť v spoluvlastníckom podiele 1, keď ako sama tvrdí, k získaniu a zhodnoteniu tohto majetku neprispela žiadnym peňažným ani akýmkoľvek iným plnením.

82. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalovaná ako podielový spoluvlastník rodinného domu v F. mala obdržať za jeho predaj 110.000,- eur (1 kúpnej ceny), ktorá ale cielene bola vyplatená v prospech účtu jej manžela. Touto operáciou žalovaná vedome konala tak, aby z jej majetku nemohla byť uhradená pohľadávka žalobkyne. Súd prvej inštancie správne uviedol, že v roku 2012 po predaji spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach v F. žalovaná disponovala, resp. mala a mohla disponovať časťou kúpnej ceny a mohla uspokojiť svoj záväzok, prípadne jeho časť voči žalobkyňi, keďže o ňom nepochybne mala vedomosť od 22.12.2011. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje správnosť záveru súdu prvej inštancie, že žalovaná nemala poctivý zámer pri oddlžení, nakoľko z jej správania sa pred podaním návrhu možno usudzovať, že mala snahu poškodiť svojho veriteľa – žalobkyňu (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR).

83. Napokon žalovaná namietala aj arbitrárnosť záverov súdu prvej inštancie o tom, že nepreukázala poctivý zámer podľa § 166g ods. 1 ZKR. Dôvodila, že s ohľadom na podstatu a skutočným obsah argumentov súdu prvej inštancie z hľadiska toho, že žalovaná by mala namiesto osobitnej starostlivosti o deti a domácnosť viac pracovať a usilovať sa o zvyšovanie svojich príjmov, nemožno tento súdom prvej inštancie požadovaný spôsob správania žalovanej subsumovať pod žiadne v zákone uvedené skutočnosti požadovaného správania dlžníka po podaní návrhu na oddlženie. Dodala tiež, že odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti ju dehonestuje ako matku, čo sa jej osobne hlboko dotklo, nakoľko považuje rodičovstvo a rodinu za vyššie hodnoty ako kariéru. Argumentáciu úspechmi detí žalovanej spolu s listinami posťahovanými z internetu, ktoré žalobkyňa predložila na poslednom pojednávaní ako dôkazy svedčiace o nepoctivom zámere, prekračujú podľa žalovanej akceptovateľnú mieru primeranosti. A skutočnosť, že tieto si osvojil aj súd prvej inštancie, ktorý dospel v napadnutom rozsudku k záveru, že ani starostlivosť o rodinu bez ďalšieho nemôže brániť žalovanej v snahe získať lepšie zamestnanie, svedčí podľa žalovanej o tom, že na jej úkor bol porušený aj článok 13 ods. 1 písm. a) ústavy, podľa ktorého možno povinnosti ukladať len zákonom alebo na základe zákona.

84. Podľa § 166g ods. 1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie vymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

85. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon určuje poctivý zámer na základe správania sa dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie oddlžovacieho konkurzu. V tejto súvislosti je namieste zvažovať celkové správanie dlžníka po oddlžení, nakoľko je právne relevantné, či dlžník po oddlžení využil tzv. „druhú šancu“, ktorá mu bola poskytnutá na úkor veriteľov.

86. Odvolací súd pokladá za správny záver súdu prvej inštancie, že žalovaná v priebehu celého konania nepreukázala (a odvolací súd poznamenáva, že ani netvrdila), akú konkrétnu podobu mala mať jej úprimná snaha riešiť dlh voči žalobkyňi v medziach jej schopností a možností (žalobkyňa tvrdila, že žiadnu). K námietke žalovanej, že súdom prvej inštancie požadovaný spôsob správania žalovanej (pracovať a usilovať sa o zvyšovanie svojich príjmov) nemožno subsumovať pod žiadne v zákone uvedené skutočnosti požadovaného správania dlžníka po podaní návrhu na oddlženie, odvolací súd udáva, že ust. § 166g ods. 1 ZKR ako jedno z kritérií poctivého zámeru uvádza, že dlžník „vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov.“

87. Pokiaľ žalovaná argumentuje potrebou starostlivosti o svoje deti, ktorá jej neumožňuje sa zapojiť do pracovného procesu na viac než len na 10 hodín týždenne, napriek tomu, že sama je v produktívnom veku, navyše s dlhoročnými skúsenosťami v podnikaní (aj ako konateľka v dvoch obchodných spoločnostiach, v ktorých vykonáva funkciu konateľa bez nároku na odmenu), bez vlastných zdravotných

či iných obmedzení (žalovaná ich neuvádzala), odvolací súd poukazuje, že deti žalovanej v čase vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie mali 13 rokov. Žalovaná pritom nepreukázala a ani netvrdila, že jej deti majú stále pretrvávajúci zdravotný, príp. akýkoľvek iný handicap, ktorý by im znemožňoval absolvovanie riadnej školskej dochádzky a vykonávanie mimoškolských aktivít v režime bežne zdravých detí ich veku. Navyše, ako správne uviedol súd prvej inštancie, dcéra žalovanej súťažne tancuje a syn hrá hokej. Odvolací súd poukazuje, že žalovaná žiadala o odročenie pojednávania dňa 19.11.2021 z dôvodu, že doprevádza svoju dcéru na Majstrovstvá Slovenska v Hip-Hope, Disco, Street a Disco Show disciplínach a v podaní zo dňa 19.10.2023, požiadala súd o zrušenie pojednávania z dôvodu, že sprevádza syna, ktorý je aktívnym hráčom zúčastňujúcim sa turnaja za svoj klub, na športovom podujatí v USA, pričom prílohou žiadosti bol súhlas hokejového klubu, ktorého je syn žalovanej členom. Rovnako ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd nevidí dôvod na to, aby akceptoval myšlienku, že deti žalovanej majú také pretrvávajúce vážne zdravotné (príp. iné) komplikácie, ktoré by objektívne preukazovali, že plnohodnotné zaradenie žalovanej do pracovného procesu by bolo vykonávané na úkor jej materských povinností.

88. Už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolací súd poukázal, že deti žalovanej riadne absolvujú školskú dochádzku. Ak žalovaná dôvodí, že pracuje na čiastočný úväzok preto, aby mala dostatočný čas sa venovať svojim deťom, tak nemožno podľa odvolacieho súdu prehliadať na skutočnosť, že voľný časový priestor, ktorý vďaka svojmu značne skrátenému pracovnému úväzku v rozsahu 2 hodiny denne získava, obetuje žalovaná aj výkonu konateľských oprávnení v dvoch obchodných spoločnostiach (LUTIX s.r.o. a HELU, s.r.o.) bez nároku na odmenu. Správne argumentovala žalobkyňa, že žalovaná ako konateľka má dosah na stanovenie výšky svojej mzdy, pričom z dostupných účtovných závierok LUTIX s.r.o., v ktorej vykonáva žalovaná funkciu konateľky za odmenu 200,- eur mesačne je možné zistiť, že priemerná mzda zamestnanca v danej spoločnosti sa rok od roka líši, ale vždy vysoko prevyšuje odmenu konateľa. V roku 2023 bola priemerná mzda zamestnanca v spoločnosti LUTIX s.r.o. 1.154,86 eur, ale žalovaná, ktorá zastávala kumulované funkcie, výkon funkcie konateľky a vedúcej prevádzky, mala odmenu mesačne iba 200,- eur.

89. Odvolací súd ďalej dodáva, že z potvrdenia ošetrojúcej lekárky dcéry žalovanej z novembra 2019 sice vyplýva, že ochorenia dcéry žalovanej si vyžadovali v minulosti (pred vydaním označeného potvrdenia, v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už štyri roky starého) jej hospitalizáciu, liečbu a sledovanie v odborných ambulanciách. Žalovanou však neboli preukázané a ani tvrdené žiadne pretrvávajúce a významné zdravotné obmedzenia jej dcéry (ktorá sa v súčasnosti úspešne súťažne venuje tancu Hip-Hope, Disco, Street a Disco Show na úrovni celoštátnej súťaže, čo sú nepochybne disciplíny s vysokým nárokom na fyzickú kondíciu), ktoré by svedčili o tom, že zdravotný stav dcéry žalovanej si trvalo vyžaduje zvýšené nároky na starostlivosť zo strany jej matky v porovnaní so zdravým dieťaťom v jej veku.

90. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne ustálil, že zo správania žalovanej po podaní návrhu nemožno usudzovať, že by vynaložila úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností (§ 166g ods. 1 ZKR).

91. S ohľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (aj v správnom výroku o nároku na náhradu trov konania) ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

92. Záverom sa ešte odvolaciemu súdu žiada dodať, že v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď pri hodnotení zámeru žalovanej neprihliadol aj na úkony, ktoré vykonala v období od decembra 2008, a ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo. Zároveň zdôraznil, že podľa záverov nálezu ústavného súdu III. ÚS 570/2016 zo dňa 10.1.2017, je v rozhodovaní o oddĺžení hlavnou úlohou konajúceho súdu spravodlivo vyvažovať primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka – fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov. Tejto požiadavky sa má súd zhostiť takým spôsobom, že bude rešpektovať požiadavku spravodlivosti vo vzťahoch dlžníka a veriteľov a zároveň musí zohľadňovať všetky aspekty konkrétneho prípadu. Odvolací súd poukázal, že vykonané dokazovanie poskytuje podrobný obraz o úkonoch realizovaných žalovanou vo vzťahu k majetku, ktorý vlastnila (a ktorý mala možnosť vlastniť) v období od decembra 2008. Dodal, že z vykonaného dokazovania vyplýva, aký postoj od tohto času zaujala aj k možnému rozšíreniu svojho majetku a exekúcii vedenej proti nej (viď. výpoveď JUDr. Andreja Dembického). Preto uložil súdu prvej inštancie zhodnotiť logickosť a nevyhnutnosť všetkých úkonov týkajúcich sa majetkových pomerov žalovanej, ktoré vykonala od decembra 2008.

93. Odvolací súd nad rámec všetkých vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, pokladá na záver v záujme komplexného vysporiadania sa s tvrdeniami strán sporu ešte poznamenať nasledovne: Každý prejednávaný spor je individuálny a osobitý a neprihliadať na jeho individuality nie je žiadúce, pokiaľ má byť výsledkom sporu zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Na tomto mieste považuje odvolací súd za nadbytočné opakovane uvádzať, ako žalovaná pristupovala k majetkovým hodnotám a majetkovému prospechu, ktorý od roku 2008 mala príležitosť získať (fakticky zhrnuté v odseku 7. tohto rozsudku). Konanie žalovanej v období od decembra 2008, kedy bola neúčinnosť právneho úkonu súdom prvej inštancie neprávoplatne judikovaná (čo v žalovanej prirodzene muselo evokovať možnú hrozbu jej potenciálneho budúceho záväzku voči žalobkyni), nepochybne podľa odvolacieho súdu svedčí o tom, že žalovaná sa nesnažila maximalizovať svoj osobný úžitok. Práve naopak – vedome konala v ekonomicky rozhodných situáciách tak, aby ostala čo možno maximálne nemajetnou. Ako už odvolací súd uviedol, bez významu neostáva posúdiť logickosť a nevyhnutnosť všetkých úkonov týkajúcich sa majetkových pomerov žalovanej, ktoré vykonala od decembra 2008. Žalovaná tieto úkony neodôvodnila ako logické a nevyhnutné s ohľadom na námietky žalobkyne vznesené voči nim. Pritom ich dôsledkom bolo zakaždým to, že žalovaná sa nimi zbavila možného majetkového substrátu. Za tohto stavu preto nemožno na ich cieľ hľadieť podľa odvolacieho súdu inak, ako tak, že žalovaná dôsledne a naplno využívala možnosti, ktoré jej právny poriadok poskytol (od 1.3.2017 aj nové všeobecné pravidlá oddĺženia) práve za tým účelom, aby sa vyhla uspokojeniu žalobkyne. Odvolací súd považuje za potrebné na tomto mieste osobitne prízvukovať, že účelom oddĺženia je vymanenie sa dlžníka z dlhovej špirály, čo má dlžníkovi umožniť zbaviť sa svojich dlhov, ktoré nie je schopný dlhodobo splácať, teda umožniť mu zbaviť sa dlhovej pasce a začať nový finančný život. Rovnako tak je účelom oddĺženia aj sociálna a ekonomická reintegrácia dlžníka, ktorá dlžníkovi umožní vrátiť sa späť do bežného ekonomického života, aby mohol opätovne pracovať a zarábať bez strachu z doživotných exekúcií. Oddĺženie žalovanej však tento cieľ podľa odvolacieho súdu nesledovalo.

94. K obsahu samotného odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré má 131. strán, pričom po stranu 111. je rozhodnutie súdu prvej inštancie len rozsiahlym kompilátom podaní sporových strán a ich opakovaných vyjadrení na pojednávaní, považuje odvolací súd za potrebné dodať, že súd prvej inštancie nerešpektoval, že v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP opis uplatneného nároku a procesnej obrany žalovaného nemá byť doslovným prevzatím alebo dokonca prepisom obsahu žaloby a vyjadrení strán sporu, ale súd má v tejto časti zhrnúť iba právne relevantné skutočnosti, ktorými sa odôvodňuje prejednávaný spor, čo súd prvej inštancie v odvolaním napadnutom rozsudku nespravil. Podľa odvolacieho súdu je preto nutné súhlasiť so žalobkyňou, že odôvodnenie rozsudku spôsobom, akým ho súd prvej inštancie spracoval, vážnym spôsobom oslabuje jeho výstižnosť. Odvolací súd preto súdu prvej inštancie zdôrazňuje do budúca potrebu rešpektovať, že podstatné zhrnutie skutkových tvrdení strán v rozsudku predstavuje zhrnutie kľúčových tvrdení žalobcu a obrany žalovaného a nie prepis všetkých ich vyjadrení a prednesov na pojednávaní.

95. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

96. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyníe znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).